

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:70 • 5 Eylül '98 • 5 DM

**MGK, MİT, Özel Harp Dairesi,
Özel Tim, JİTEM, koruculuk,
Batı Çalışma Grubu ve diğer
kontr-gerilla yuvaları dağıtılsın!
DGM'ler kapatılsın!**

İCİNDEKİLER

Derinleşen kriz

ve yoğunlaşan terör. 4

Adana'da TİS süreci. 6-7

Kamu emekçileri hareketinin

yeni dönemi:

Olanaklar, sorumluluklar ve görevle

(Orta Sayfa). 14-17

Rusya'daki mali çöküntü kapitalist

sistemi sarsıyor:

Uluslararası burjuvazinin

devrim korkusu 18-20

Sınıf hareketi, saldırılar

ve görevler 22-23

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:70 ● 5 Eylül 1998

Fiyatı: 5 DM

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Yeter Yalçınas

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul
Tel: 0 (212) 638 28 83 Fax: 0 (212) 517 39 49
e-mail: kb@arti.net.tr

Baskı:

SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
BİRYAY

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/604
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

İlkiz Sok. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5
Sıhhiye/ANKARA Tel-Fax: 0 (312) 229 40 19

Cumhuriyet Mahallesi Aytar Sokak Çarşıbaşı İşhanı
No: 303/KAYSERİ Tel: 0 (352) 221 04 31

Ahi Evran Mahallesi Okatanlar Sokak Kent Apt.
No: 1/KIRŞEHİR Tel: 0 (386) 214 08 05

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3 No: 306
ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Hacı Halil Mah. 1219. Sk. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No: 33
Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90

Terakki Mah. Cumhuriyet Cad. Papila İşhanı Kat: 2 No: 1
ZONGULDAK Tel: 0 (372) 252 25 92

Kemalpaşa Mah. Demiryolu Cad.
No: 40 İZMİR

Hürriyet Cad. Ziver Bey İşhanı Kat: 2, No: 59
ANTAKYA Tel: 0 (326) 213 76 14

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı
No: 61 NİĞDE

Kızıl Bayrak'tan

Son bir haftayı, sistemin kitle eylemlerine saldırılarıyla geçirdik. Cumartesi Anaları üçüncü haftadır polis terörüyle engelleniyor. Galatasaray Lisesi'nin önü, her Cumartesi sabah saatlerinden itibaren polis tarafından işgal ediliyor. Sadece kayıp yakınları ve insan hakları savunucuları değil, bölgeden gelip geçenler taciz ediliyor. Son eylemde de, gözaltına alınanlar arasında eylemle ilgisi olmayanlar da vardı. 150 civarında insan 4 gün boyunca nezarethanede tutuldu, İHD'nin yaşlı ve hastaların bırakılması için yaptığı başvuru bile reddedildi.

Cumartesi Analarına saldırılara karşı yer yer tepkiler yükseliyor. Çeşitli illerde kayıp eylemlerini yeniden örgütlemenin zamanıdır. Fakat asıl savunulması gereken mevzi Galatasaray. Kaybedenleri Galatasaray'dan püskürtünceye kadar, daha örgütlü ve kitlesel olarak analarımızın yanında olalım. "Hepimiz kayıp anası, hepimiz tutsak yakınıyız!" şiarıyla, Cumartesi 12.00'de, Galatasaray'a!

Bu şiarın aynı zamanda, 5 Eylül Cumartesi gününden itibaren DGM boykotuna başlayan siyasi tutsaklarımıza destek için de yükseltilmesi gerekiyor.

Burjuvaların barış günü 1 Eylül, dünya ve Türkiye burjuvazisi tarafından "anlam ve önemine uygun" biçimde, kanlı saldırılarla kutlandı. Saldırgan sermaye, bir elinde mikrofon barış nutukları atarken, diğer elinde tuttuğu silahla emekçilere, yoksul halklara kan kusuyordu. En "ıslak" kutlamaları ise, Afganistan ve Sudan'a attığı bombalarla açılışı yapan en büyük haydut ABD yaptı.

Türk burjuvazisi de

efendisinden geri kalmamak için, onun saldırılarını desteklemek ve "iç savaşı" körüklemekle yetinmek zorunda kaldı.

Temmuz ayında, cezaevlerindeki saldırılara yönelik afişlerimizin çalışmasını yaparken İzmir polisi tarafından gözaltına alındıktan sonra tutuklanan İzmir büro çalışanımız Bülent Taşkın serbest bırakıldı. Bir kez daha tekrarlıyoruz:

"Baskılar bizi yıldıramayacak!"

Çıktı! Kitapçılarda

MİT dağıtılsın ! Kahrolsun MGK, kahrolsun sermaye iktidarı !

MGK, Özel Harp Dairesi, Özel Tim, MİT, JİTEM, Koruculuk, Batı Çalışma Grubu ve diğer kontr-gerilla yuvaları dağıtılsın!

DGM'ler kapatılsın!

Olağanüstü Hal ve ülke geneline yayılmış hali İller İdaresi Yasası çöpe!

Sınırsız söz, basın ve örgütlenme özgürlüğü!

Devlet terörüne, yargısız infaza, gözaltında kayıplara son!

Zindanlar boşalsın, tutsaklara özgürlük!

Hücre tipi uygulamasına hayır! Tabutluklar yıkılsın!

Kirli savaşa son! Kardeş Kürt halkına kendi kaderini tayin hakkı!

İMF paketlerine hayır! Krizin faturası kapitalistlere!

Kapitalist sömürüye, emperyalist köleliğe, faşist baskıya son!

Çürüyen düzen, çeteleşen devleti devrimle ezeceğiz! Yaşasın sosyalist işçi-emekçi iktidarı!

Bir faşist katil ve mafya bozuntusu olan Çakıcı'nın yakalanmasıyla birlikte burjuva medya MİT'in kirli çamaşırlarını ortalığa saçtı. Uyuşturucu sektöründen ihale kapatmaya, çek-senet tahsilatından arazi ve borsa spekülasyonlarına kadar, MİT'in bizzat içinde olduğu kirli işler çarşaf çarşaf gazeteleri kapladı.

Ama bunlar MİT'in kanlı ve kirli işlerinin sadece küçük bir bölümüdür ve asıl faaliyetinin tamamlayıcı yan ürünleridir. MİT herşeyden önce Türkiye'nin işçi ve emekçilerine, ezilenlerine, Kürt yurtseverlerine karşı kirli bir savaş aygıtı olarak örgütlenen çete devletinin kontr-gerilla merkezlerinden biridir. Sayısız provakasyon, cinayet, kayıp, katliam ve işkencenin altında MİT'in imzası vardır.

Dahası, eline Kürt ve Türk emekçilerinin kanının bulaşmasıyla yetinmemekte, Azerbaycan'dan Çin Sincan'ına, Özbekistan'dan Güney Kürdistan'a tezgah ve provakasyonlar tezgahlamaktadır. Yurtiçindeki karanlık işlerin olduğu gibi yurtdışındaki kirli işlerinde de patronu CIA'dır. MİT, adındaki milli sıfatının aksine, Amerikan emperyalizminin, CIA'nın bir şubesi, taşeronudur. Aynen Türk polisinin ABD polisi ve CIA'sı tarafından eğitilip örgütlenmesi, Türk sendika ağalarının Amerikan sarı sendikacıları tarafından eğitilmesi, Genelkurmay'ın Pentagon tarafından yönlendirilmesi ve Türk tekelci sermayesinin emperyalizme gönüllü ve uşakça bağlılığı gibi...

MİT, emniyet ve faşist ordunun ellerinin emekçilerin kanına bu kadar bulamış olması nedensiz değildir. Milyonlarca işçi ve emekçiyi sefalet, kardeş Kürt halkını sömürgeci köleliğe mahkum edebilmek ancak böyle mümkündür. Devrimcileri kaçırpı kaybederek, katliamlar ve provakasyonlar düzenleyerek, kitle eylemlerine vahşice saldırarak

sermayenin çürüyen düzeninin ömrünü uzatmaya çalışıyorlar. İliklerine kadar çürüyen bir düzen ancak bir kontr-gerilla cumhuriyetine dönüşerek varlığını sürdürebiliyor. Sermayenin çeteleşmiş devletinin bir parçası olan MİT'in katliam ve provakasyon çetesine dönüşmesi, asgari ücretin sefalet sınırında tutulması, işçilerin buna zorbalıkla boyun eğdirilmesi içindir. Özelleştirmeye direnecek işçilere kan kusturmak, grevci işçilere gözdağı vermek, milyonlarca emekçiyi mezarda emekliliğe mahkum edebilmek içindir...

Susurluk devleti, uyuşturucu ve mafya sektörüne önceleri Kürt halkı ve emekçi kitlelere yönelik illegal saldırılarını finanse edebilmek için el atmıştır. Ama giderek bu kirli devletin her bir çete merkezi için uyuşturucu-mafya işleri kendi başına bir "görev"e dönüşmüştür. Burjuvazinin bekçi köpekleri kemiklerle yetirmeyip, burjuvaların elinden yağlı etleri kapar hale gelmişlerdir. Mehmet Ağar'ın oğlunun düğününe bakın. Çeteleşmiş sermaye devleti siyasetçisinden polisine, yargıcından savcısına, bakanından işadamına düğünde yerini almıştır. Çürüyen ve kokuşan burjuvazinin düzeni, çeteleşen ise bizzat devletidir.

Burjuvazinin faşist ordusunun Susurluk'un sorumluluğundan sıyrılma çabaları tam bir ikiyüzlülüktür. Kontr-gerillanın beyni Genelkurmaydır. Jandarma istihbaratı (JİTEM) Kürdistan'da ve metropollerdeki sayısız kayıp, işkence ve cinayetin sorumlusudur. Uyuşturucu sevkiyatı Kürdistan'da

panzerlerle, tanklarla, helikopterlerle ordu güvencesinde yapılmaktadır. General Veli Küçük gibi kontr-gerilla şefleri faşist mafya ile kolkola çalışmaktadır. Ama faşist ordunun farklı bir misyonu da var. Kontr-gerilla çetelerinin her biri kendi çıkarlarını gözetirken, ordu bir bütün olarak

sermaye sınıfının, sömürgeci sermaye düzeninin çıkarlarını kolluyor. Genelkurmay, Susurluk'la birlikte kirli yüzü gizlenemez hale gelen çete devletinin bozulan ve dökülen çarklarını onarmak, bu kirli silahı yeniden kullanılabilir hale getirmek istiyor. Çünkü sermaye düzeninin işçi ve emekçilere ödetmeyi planladığı yeni faturalar var. Kapitalizm kriz batağına gömüldükçe daha fazla baskı, şiddet ve teröre ihtiyaç duyuyor. Faşist ordu bu ihtiyacı yeni bir makyaj (mafya ve çetelerden temizlenmiş bir devlet) ve yeni bir faşist tahkimatla karşılamaya çalışıyor. Bu nedenle Cumartesi Annelerine utanmazca saldırıyor, şovenizmi tırmandırıyor, ABD üslerindeki grevci işçilere ABD askerleri ile beraber saldırıyor. İller İdaresi Yasası, Kriz Yönetim Merkezi Kararnamesi, faşist YÖK genelgeleri, Devlet Personel Yasası'nda değişiklik tasarıları vb. bu nedenle gündemdedir.

Susurluk devleti, MİT'i, emniyeti, DGM'leri, burjuva medyası, sendika ağaları, sözde üniversite hocaları ve faşist ordusuyla, sermaye sınıfının işçi sınıfı ve emekçi halklara karşı örgütlenmiş kirli bir aygıttır. Genelkurmay bu kirli aygıtın beyni, yönetici gücüdür. Çürüyen sermaye düzeni, çeteleşen devleti ile birlikte tarihin çöplüğüne atılmadıkça işçi sınıfı ve emekçilere, ezilen halklara kurtuluş yolu yoktur!

**MİT dağıtılsın!
Kahrolsun MGK, kahrolsun sermaye iktidarı!
Çürüyen düzenden, çeteleşen devletten hesap soralım!**

Derinleşen kriz ve yoğunlaşan terör

• Kapitalist sömürü sistemini çeteleşmeye iten ve halka karşı suça teşvik eden, eğer asalaklaşan ve çürüyen bir sınıfın bencil çıkarlarıysa ve bu sınıf bu suçları işleyebilecek tüm imkanlara sahipse, onu bu imkanlardan mahrum etmek ve mezarına gömmek dışında yapılacak birşey yoktur. İşçi sınıfı tüm toplumu batağa sürükleyen asalaklara karşı değil, insanlığa karşı sorumludur.

Sermayenin uluslararası ve yerel düzlemde saldırganlığının artması ile yaşadığı çözümsüz krizin doğrudan bir bağı var.

Bilindiği gibi sermaye uzun zamandır artık krizden çıkışın değil, krizi yönetmenin yollarını arıyor. Krizlerin yapısal olduğunu, ortadan kaldırmanın, krizsiz bir kapitalist sistemin mümkün olmadığını düzenin sahipleri çoktandır biliyorlar. Krizi yönetmek ise, yükünü tek tek ülkelerde işçi sınıfı ve emekçilere, dünyada genelinde ise geri ülkelere yıkmak anlamına geliyor. Öte yandan bu, kapitalist sınıfın azami kâr hırsı nedeniyle zaten azgın bir sömürü altında ezilen milyonların sefaletini kat kat artırmak anlamına geleceğinden, kapitalist dünya, krizini yönetmek için sadece IMF paketlerini hazırlamıyor, onu uygulayabilmek için gerekli siyasal-askeri önlemleri de alıyor. Fakat kitlelere açıkça "biz bu sefaleti size silah zoruyla da olsa yükleriz" diyemeyeceklerinden,

önlemin ikinci kısmı devletlerin gizli örgütlerinin gizli toplantılarında karar altına alınıyor. Yani sistem kontralaşmaya, devlet terörüne "keyfi" nedenlerle başvurmuyor. Ya da Türk devletinin açıklamalarındaki gibi, devletin kontralaşması "devlet içine sızmış kimi çeteler" anlamına gelmiyor. Kapitalist devlet, kapitalist sistemin yapısal ihtiyaçları nedeniyle kontralaştırılıyor. Kendi yasalarının bile suç olarak tanımladığı "iş"leri zorunlu olarak gizlilik içinde yürütüyor.

Burjuva devlet ve onun bu işle görevli terör aygıtı, eğer özelleştirmeye karşı etkin bir mücadele yürüten bir sendikayı sabote edecekse, bu mücadeleyi mutlaka engellemek istiyorsa, bu mücadelenin öncülüğünü yürüten sendikacıları açıktan, bu mücadeleden dolayı hapse atmayı, imha etmeyi tercih edemeyebilir. Ki bunları yaparsa, bu mücadeleyi durduramayacağı gibi, o kişileri kitlelerinin gözünde yüceltecek,

daha etkin bir kimlik haline getirebilecek, bunu bir saldırı olarak gören kitlenin de mücadele azmini pekiştirebilecektir. Ama bunu önlemeye de ihtiyacı var. Ve yasa koyucu olarak, yani devlet olarak yasadışı yöntemlere başvurmak yolunu seçiyor. Mücadelenin öncülerini satın almaya çalışıyor, olmazsa kaçırıyor, işkenceyle yıldırıyorsa çalışıyor, ya da katlediyor. Aslında muhatabı öncüler nezdinde milyonlarca emekçidir. Tek tek kişileri ortadan kaldırmanın, katletmenin sorunu çözmeyeceğini biliyor. Ama tam da o milyonlarla hesaplanan muhataplarının gözünü korkutmanın, onları yıldırmanın bir yöntemi olarak başvuruyor bu tür kirli işlere. Nedir? Sözde insanlar diyecek ki; "bu kadar bilinen, tanınan birisine bunu yapan, bizim gibi sahipsiz, kimsesiz, yoksul insanlara neler yapmaz?" Hedeflerini ona göre seçip katletmeyi, kaybetmeyi tam da buna hizmet edecek şekilde seçiyor. Dehşet yaratacak görüntüleri, medya aracılığıyla beyinlere işliyor. Bir aydının bombayla çevreye saçılmış bedeninin parçaları gibi... Karnı değilse bebeği katledilen Maraşlı kadınların görüntüleri gibi... Ayaklarından panzerlere bağlanarak sürüklenen, kafası kesilen, gözü oyulan gerilla cesetleri gibi...

Devlet terörü, ister tek tek insanlara yönelsin, isterse kitlelere, hedeflediği tek şey, insana yapılan vahşetiyle insanlığı dehşete sürüklemektir. Çünkü, sömürü sisteminin sahipleri dehşetten donakalmış kitlelere sürü muamelesi yapmanın, onları yönetmenin daha kolay olduğunu düşünmektedirler.

Son günlerin tüm gelişmeleri ve devletin bu gelişmeler karşısındaki tutumu bu yönlü düşüncelerin açık kanıtları durumundadır. Terör Cumhuriyeti'nin kırmızı pasaportlu kiralık katili Çakıcı vesilesiyle "çeteler" konusu yeniden Türkiye'nin gündemine oturdu. Susurluk'la birlikte "devlet içine sızmış çeteler" söylemi devlet erkanının ortak söylemi iken, bugünkü tartışmalarda, konunun bu kadar basit olmadığı, sistemin çeteleşmeye ihtiyaç duyduğu bizzat sistemin içinden ifade ediliyor. Kimi burjuva siyasetçiler artık daha rahat biçimde, kontralaşmanın siyasi

ama yanlış, demokrasiye aykırı bir tercih olduğunu konuşuyorlar (ki bu "konuşma imkanını" F. Sağlar demokrasiye kanıt bile gösterebiliyor).

Bundan sistem iki yönlü yararlanmaya çalışıyor: Birincisi, kendi iç çelişkileri sonucu artık açığa çıkmış, gizlenemez olan suçlarından bile yararlanmak, suçları devlet olarak üstlenerek kitlelere dehşet saçmak. İkincisi ise birtakım günah keçileri bularak işledikleri pis suçları onların üzerine yıkarak kendi kanlı kirli düzenini aklamının aracına dönüştürmektir.

Öte yandan "demokrasiye geçmenin" imkan dahilinde olduğu hayalini yayıp, bu yolla ortaya çıkan tepkileri kendi kanallarına akıtarak denetimlerini pekiştirmektedir. Susurluk kontralaşmayı açığa çıkardı ve inkardan gelme bir işe yaramadı ya, dün CIA organizasyonu bu çeteleşmeyi örgütleyen ve bu suçları planlayanlar şimdi diyor ki; "Evet, devlet bir hata yapmıştır. Devletin ve milletin yüce menfaatleri uğruna da yapılırsa, bu tür bir uygulamanın demokrasimizi yaraladığı da ortadadır. Öyleyse bu uygulamalardan vazgeçilmeli, demokratik bir hukuk devletinin tesisi için gerekenler yapılmalıdır. Özellikle "sivil" erkan artık iradeyi ele almalıdır..." Şimdi Sağlar'ından, H. F. Güneş'ine ve D. Baykal'ına kadar, sosyal-demokratlara bu rol biçildi. Hükümet başkanının "devlet sırrıdır, adaletle intikal etmiştir, konuşamam" dediği konular, MİT mensuplarının eşleri aracılığıyla yaptıkları basın açıklamaları, sosyal-demokratlarla yapılan gazete röportajları, televizyon programları vb. aracılığıyla ve tüm açıklığıyla kamuoyuna sunuluyor.

Sosyal-demokrasiye bu "suçlayarak aklama" görevinin yüklendiği aynı günlerde, devlet terörü de bütün azgınlığıyla uygulanmaya devam ediyor. Cumartesi Anaları üçüncü haftadır polis terörüyle dağıtılıyor, gözaltına alınıyor, yaşlı ve hasta kadınlar dahil, 150 civarında insan 4 gün süreyle gözaltında tutuluyor. Hemen ardından, devlet terörü barış eylemcilerine de uygulanıyor, gene yüzü aşkın insan azgın bir polis şiddeti eşliğinde gözaltına alınıyordu.

Sadece bu son gelişmeler bile, sosyal-demokrat “temizlik” yönteminin ne denli boş bir hayal olduğunu göstermektedir. Eğer en küçük bir hak mücadelesi, örneğin sıradan bir ekonomik grev bile polis terörünü “kışkırtıyorsa”, yapılabilecek başka birşey yoktur. Ama hem “35 milyon lira ile geçinmeye çalışan insanların üzerinde baskı kurabilecek bu çeteler 70 milyar doları yönlendiriyorlar. Ve bu kalabalıklar başlarını kaldırmamasın diye siyaseti de yönlendiriyorlar.” deyip, hem de açıktan, “sesinizi çıkarmazsanız çeteler gider, demokrasi gelir” demek pek uygun düşmeyecektir. Bu nedenle ancak demagoji yapabiliyorlar. Ancak boş hayaller yaymaktan başka bir anlam ifade etmeyen sözde “temizlik önerileri” sunuyorlar.

Sistemin hatalarından bile yararlanarak kendini tahkim etmek diyebileceğimiz bu tür girişimlerin, onun sonunu değiştiremeyeceği açıktır. Açık olan başka daha var ki, tüm sıkıntılara rağmen krizi yönetmeyi bugüne dek başardıklarıdır. Bu başarıyı ise, kendi becerilerinden ziyade, işçi sınıfının örgütsüzlüğüne borçlu olduklarını tespit etmek gerekir.

Sistemin krizi, bu krizi yönetme programı olarak devlet terörü ve bunun için organize edilmiş suç çeteleri gerçekliği görüldükten ve krizi yönetme başarısının altındaki kendi başarısızlıklarımız da tespit edildikten sonra, geriye yapılacak tek şey kalıyor: Sistemin yeni başarılarının önünü tıkamak için sınıf hareketinin devrimci bir program etrafında örgütlenmesi ve mücadeleye sevk edilmesi.

Kapitalist sömürü sistemini çeteleşmeye iten ve halka karşı suça teşvik eden, eğer asalaklaşan ve çürüyen bir sınıfın bencil çıkarlarıysa ve bu sınıf bu suçları işleyebilecek tüm imkanlara sahipse, onu bu imkanlardan mahrum etmek ve mezarına gömmek dışında yapılacak birşey yoktur. Ayrıca insanlığın bu asalak sınıfa ne ihtiyacı ve ne de bir minnet borcu bulunmadığına göre, kanını emerek yaşamını sürdürmesine daha fazla izin vermesi ve göz yumması da gerekmiyor. Asalak burjuvaziye dokunmadan, onu koruyarak sömürü sistemini temizlemenin ne imkanı bulunuyor ve ne de zorunluluğu. İşçi sınıfı tüm toplumu batağa sürükleyen asalaklara karşı değil, insanlığa karşı sorumludur. Bu sorumluluk ise, toplumu çürümekten ve çöküşten kurtarmak için, başındaki asalakları temizlemeyi gerektirmektedir.

Kapitalist dünya ekonomisinin krizi her yerde panik yaratıyor **Faturasını** **kapitalistlere ödetelim!**

İlk önce “örnek” ülkelerde yaşanan çöküş, atlatılamayan ve kronikleşen kriz soğukkanlılıkla karşılanmaya çalışıldı. Kağıttan kaplanların birer birer devrilmesinin ardından korkulan bir gerçeğin üzeri örtülmeye çalışılıyordu. Aslında devrilen tek tek ülke ekonomileri değildi, kriz de ulusal değildi. Devrilen İMF anlaşmaları ile “kalkınma” hayalleri ve kapitalist dünya ekonomisindeki “istikrar” arayışlarından başkası değildi.

‘70’li yıllardan itibaren yaşanan uzun süreli durgunluk, bunun getirdiği işsizlik ve enflasyon kangrenleşen bir sorun haline geldi. Emperyalist ülke ekonomilerindeki bunalımla birlikte krizin gittikçe artan oranlarda bağımlı ve yeni sömürge ülkelerin emekçi yığınlarına ödetilmesi ve krizin yıkıcı etkilerinin olabildiğince bu yerlerde sınırlı tutulması bir çözüm arayışı olarak gündeme geldi.

Son yıllarda karşılaşılan tablo bu çözümün hem ne ölçüde gerçekçi olduğunu, hem de kapitalist dünya ekonomisinin bunalımının boyutlarını sunması açısından, kapitalizmin çözümsüzlüğünü yeterince açıklıkta ifade etmektedir. Bu senaryo hayata geçirilmeye başlandığı her yerde bağımlı ve yeni sömürge ülkelerin bu yükü kaldıramayacak oranda çamurun dibine saplanmalarına yol açtı. İşçi sınıfı ve emekçileri payına ise daha fazla baskı ve daha yoğun bir sömürü düştü.

Meksika, Endonezya, Güney Kore’den sonra boyutları açısından karşılaştırılamayacak oranda büyük olan Rusya’daki iflasın yarattığı panik bugün dünyanın dört bir yanında kendini hissettirmektedir.

Son bir hafta içerisinde bu panik kendini en fazla mali sektörde göstermektedir. Mali piyasalarda hızlı değişimler söz konusu oldu.

İç borçlanma faizleri %73’ten %143’e kadar tırmandı, borsa 1 ay içinde yarı yarıya değer kaybetti. Kayıplar özellikle son bir hafta içinde gerçekleşti. Tabii bunun üzerine ısrarlı bir biçimde “ülkede kriz olmadığına” ilişkin ikna çabaları başladı. Bir bakıma “krizi yönetme konusunda endişeye kapılmayın, biz üzerimize düşeni yapacağız” diyorlar.

TÜSİAD hükümetinin temsilcileri. TÜSİAD’la yapılan görüşmede İMF ile yapılan anlaşmanın en ufak bir taviz verilmeden uygulanıyor oluşuna dikkat çekiliyor, sorumluluklarının bilincinde olduklarını yineliyorlardı. Ama bir ay öncesinde çizilen pembe tablolardan artık eser yok ve artık kendi cephelerinde de “masalların tükendiğini gerçeklerle yüzleşmek gerektiğini” itiraf edenler var.

“İstikrar” hülyasından uzaklaşan şu dönemde hayata geçirilen ilk tedbirlerle bu değişimlerin tehdit ettiği bankacılık sektörüne rahatlatma yaratmak amaçlanıyor. “Peşin vergi avantajı”, “iç borçlanmada stopajın kaldırılması”, “uzun vadeli tahvillere ek vergi avantajı” ve “mevduat faizinde stopajın düşürülmesi” hepsi aynı amaca hizmet ediyor: bankacılık sektörünün krizin yükünü üzerinden atması...

Peki yalnızca bankacılık sektörü mü? Elbette ki hayır! MGK-TÜSİAD hükümetinin görevli başbakanı bu tedbirlerin ne zaman sona ereceğini düşünüyor dersanız; kısaca hiçbir zaman. Burjuva medya bu tedbirlere şimdiden bir ad bulmuş görünüyor “krizsavar” kararlar... Daha doğrusu krizin yükünü kendi sahiplerinin üzerinden savan, krizin getirdiği yıkımı, faturayı işçi ve emekçilere dayatan kararlar. “Bankacıların stresini gevşeten” hükümetle toplantılarından sonra parababaları şunu soruyor tedbirleri kastederek: “Yasal düzenleme gerekiyor mu? Nasıl çözeceksiniz?” Yanıtı aslında belli olan bir soru: “Endişelenmeyin. O konu bizim sorumluluğumuzda ve

çözüldü!” Görevlendirilen efendilerine karşı hizmette kusur etmemeye çalışıyorlar. İşin mantığına ters düşmüyor kuşkusuz.

Dünyayı kasıp kavuran Rusya krizi’nin ilk etkileri bunlar. Dünya kapitalist ekonomisinin içinde bulunduğu krizin bağımlı ve yeni sömürge ülkeleri anında etkilemesi ve “istikrar” hayallerini bir anda yerle bir etmesi açısından bir örnek. Kriz temel anlamda şu veya bu ülkenin krizi değil doğrudan kapitalizmin krizi. Tüm bu rakamlar size birşey ifade etmiyor olabilir. Başında sözünü ettiğimiz krize çözüm arayışı ise ‘70’lerden bu yana değişmeyen bir arayıştır. Amaç, krizin faturasının eninde sonunda bağımlı ve yeni sömürge ülkelerinki başta olmak üzere işçi sınıfı ve emekçilere ödetmektir. Bu yolda yürürlükte olmasına rağmen ihtiyacı karşılanmayan İMF anlaşmasına ek olarak getirilen tedbirler hem krizin boyutlarını göstermesi, hem de işçi sınıfının ve emekçilerin sofralarındaki son kırıntılara dikilen gözlerin bir an olsun ayrılmadan üzerimizde dolandığını göstermesi açısından bir veridir.

Ve sahibi olmadığı halde yapılan bu fatura ödetmeye, işçi sınıfı ve emekçilerin boyun eğmeleri sürdükçe bu örnekler yenilerinin ekleneceğinden kuşkunuz olmasın. Kapitalizm krizi üretiyor ve krizin faturasını dayatıyor. O halde işçi sınıfının ve emekçilerin önünde duran da kuşkusuz krizin faturasını sahiplerine ödetmek ve kaderini kendi ellerine almaktan başka birşey değildir.

Zulmünü artır ki çöküşün hızlansın!

Çürüyen düzen, çeteleşen devletten hesap soralım!

Emperyalist saldırganlığın sınır tanımazlığı ve egemen güçlerin işçi sınıfı ve emekçi halklar üzerinde dizginsiz terörü eşliğinde 1 Eylül'ü geride bıraktık. Dünya Barış Günü bir kez daha emperyalist-kapitalist sistemin egemen olduğu bugünkü dünyamızda barış ve savaş gerçekliğini olanca çıplaklığıyla gözler önüne serdi.

1 Eylül vesilesiyle Türkiye'de yaşanan son gelişmelere yakından bakalım. Yaşananlar aslında yeni değil. Bir bakıma sermaye iktidarı cephesinde yeni birşey yok.

Susurluk sonrası üstü örtülemez biçimde ortalığa saçılmış çürüyen düzen ve çeteleşen devlet gerçekliği her yeni gelişmeyle kendini ortaya koyuyor. İşçi sınıfı ve emekçiler üzerinde İMF-TÜSİAD yıkım programının etkileri kendini her geçen gün daha fazla hissettirmeye devam ediyor. Dayatılan sefalet ve kölelik koşullarına karşı sınırlı da olsa harekete geçmeye çalışan kesimler karşılarında ilk planda MGK sendikacılığı engelini, sonrasında da bizzat sermaye devletini buluyorlar. "Sakık Operasyonu" ile saldırı yelpazesini genişleteceğini açıkça ilan eden sermaye devletinin hedef tahtasına koydukları üzerinde devlet terörü yoğunlaşıyor. Toplumsal muhalefet üzerindeki devlet terörü yeni boyutlar kazanıyor. Sermaye devletinin "ez ve çöz" politikasına uyum sağlamayan her kurum ve kuruluş, her kişi bu terörden nasibini alıyor.

Yıllardır süren kirli savaş uygulamaları yurdun dört bir yanına yayılmış bulunuyor. İlk önce gelen yasal düzenlemelerin (Kriz Yönetim Kurulu, İller İdaresi Yasası vb.) sağladığı faşist tahkimata dayanarak vize uygulamalarına kadar türlü anti-demokratik uygulamaların yanısıra kaçırma, kaybetme, yargısız infaz gibi sermaye iktidarının kirli ve kanlı yüzünü gösteren operasyonlar yaygınlaşıyor. Bu operasyonlara adı karışan "görevliler" in soruşturmaları İller İdaresi Yasası'nca engelleniyor. Son örneği Diyarbakır'da yaşandı bunun. JİTEM mensubu Astsubay Faruk Koca ve ekibi İl İdare Kurulu tarafından korundu. Kendi koyduğu yasaları çiğneyecek kadar pervasızlaşan sermaye iktidarının kirli operasyonlarını yasallaştırması, terör yasalarına bir örnek teşkil etmesi açısından önemli. Bu

tür operasyonlara isimleri karışmış "görevlileri" ödüllendiriliyor oluşu ise ayrı bir noktaya işaret ediyor. Bu tür kanlı ve kirli operasyonlarda kendilerini kanıtlamış olan katillerin efendileri tarafından ödüllendiriliyor oluşunda aslında pek şaşılacak bir yön yok. En son 1993 yılında Perpa İş Merkezi'nde Selma Çıtak, Mehmet Salgın, Sabri Satılmış, Hakan Kasa ve Nebi Akyürek isimli Dev-Sol militanlarının katledilmesinden sanık Ercüment Yılmaz, İstanbul'da kendini kanıtlayarak İçişleri Bakanlığı'na terfi ettirilen Kutlu Aktaş tarafından İstanbul Emniyet Müdür Yardımcılığı'na getirildi. İnfaz ve şiddet yöntemleri ile adından çokça söz ettiren Yılmaz'ın 16-17 Nisan '94'de Sinan Kukul, Şadan Öngel ve Arif Öngel'in katledildiği infaza, Susurluk davaları ile ün yapan özel tim polisleri ile katıldığı biliniyor.

Cumartesi Analarına, 15 Ağustos saldırısının ardından üçüncü haftada daha kapsamlı bir saldırı düzenlendi. 158 insan gözaltına alınırken alışık olduğumuz görüntüler vardı İstanbul sokaklarında. Gözaltına alınanlar için alınan izin süresi uzatılırken

hasta ve yaşlılarla ilgili başvuru da geri çevrildi.

1 Eylül günü

Diyarbakır'da olmak üzere İstanbul'dan geçen Pazartesi hareket etmesi planlanan "Barış Otobüsü" de polis barikadı ile karşılaştı. 200'e yakın insan gözaltına alındı. Devlet terörü İstanbul'la

sınırlı da kalmadı. Ankara ve Diyarbakır'da yine devletin 1 Eylül'e ilişkin hazırlıkları yaşanan gözaltılarla kendini gösterdi. Kürt illerinde 31 Ağustos ve 1 Eylül günlerinde "işçi ve memurların viziteye çıkma ve idari izin alma yönünde art niyetli taleplerine kesinlikle izin verilmeyeceği" açıklandı. Ve her türlü yol denenerek katılımın sınırlandırılmaya çalışıldığı eylemlerde yoğun devlet terörü ile karşılaşıldı.

Kirli savaş uygulamaları devam ediyor. Batman'ın Sason ilçesine bağlı Acar Jandarma Karakolu'ndan Cuma gecesi açılan ateşle Kozluk'un Çevrecik köyü top mermilerine hedef oldu. Saldırı sonucu iki yaşındaki Halit Yavuz olay yerinde yaşamını yitirirken beş kişi de yaralandı. Zorla koruculaştırma uygulamaları sürüyor. Sermaye devleti kirli savaşı tırmandırarak sürdürüyor.

Saldırının yelpazesi de genişlemektedir. Öyle ki, bu yelpazenin bir süredir ilerici aydınlar, demokratik kurum ve kuruluşlar, sol reformist parti ve çevrelere kadar genişlemiş olduğu rahat gözlemlenebilecek bir olgudur. Bu kesimler de dahil olmak üzere toplumsal muhalefetin topyekün susturulması amaçlanıyor. Sermaye devletinin kontrolü dışındaki barış söylemlerinin boğulmasında da aynı gerçeklikle karşılaşıyoruz. Bunda elbette düzenin zor günlerinde toplumsal muhalefeti düzene yedeklemek noktasında elinden gelen çabayı sarfedenleri dışta tutmak gerekiyor.

Kapitalist düzenin yapısal ve derinleşen krizi gözönünde bulundurulduğunda, ekonomik alanda gerçekleştireceği saldırıların zeminini düzlemek için şu güne dek dizginsizce sürdürülen devlet terörünün yeni boyutlar kazanarak artması kaçınılmazdır. Sermaye iktidarının bu topyekün saldırıları aynı zamanda dönemin devrimci görevlerine de işaret etmektedir. Kitleleri sersemleterek, uyguladığı terörün yelpazesini genişleterek, aklama operasyonlarıyla toplumsal muhalefeti kendine yedeklemek; işte sermaye iktidarının hesabı. Sermaye iktidarının kirli oyunlarını boşa çıkarmak için onun kanlı ve kirli yüzünün teşhiri tepkinin açığa çıkarılması ve sermayenin çürüyen düzenine yöneltilmesi... Bunun

için gerekli olan sermayenin topyekün saldırılarına karşı birleşik bir işçi-emekçi hareketi geliştirmek için tüm çaba ve enerjimizi seferber etmektir.

Gerçek barış sosyalizmde

İzmir'de 1 Eylül etkinlikleri:

1 Eylül Dünya Barış Günü yine barış üzerine sahte nutuklar ve hamasi söylemlerle sona erdi. İzmir'de de Demokrasi Platformu'nun hazırladığı basın metninin okunduğu bir basın açıklaması yapıldı.

17:30'da Konak HADEP ilçe binası önünde toplanan kitlenin Cumhuriyet Meydanı'na yürümesiyle saat 18:00'de başlayan basın açıklaması; 15 yılına giren mücadeleyi Kürt halkının hangi talep ve istemlerle sürdürdüğüne hiç değinilmeden; katliamların, köy yakıp yıkmaların, kontr-gerillanın ve çetelerin, gözaltında kayıpların asıl sorumlusu ve kaynağı çürüten düzen, çeteleşen devlet gerçekliği hiç teşhir edilmeden, 1 Eylül'ün kısaca tarihsel sürecine değinildikten sonra, Türkiye'de 15 yıldır Kürt sorunundan kaynaklanan bir savaşın olduğu, bu savaşta 33 bin ölü, yüzlerce yaralı ve sakat verildiği, milyonlarca insanın yerinden-yurdundan edildiği ve 3 bin köyün boşaltıldığı açıklandıktan sonra "yaşam hakkının gaspı, daha fazla gözyaşı, yoksulluk ve daha az demokrasi anlamına gelen bu savaşı istemiyoruz", "eşitlik, özgürlük temelinde barış içinde yaşamak" istiyoruz denildi. Açıklama burjuva hümanizmini geçmeyen "akan kanın durması", "anaların gözyaşının dinmesi" talebiyle bağlandı.

Basın açıklaması sırasında "Yaşasın halkların kardeşliği", "Barış hemen şimdi", "Kahrolsun MGK, MİT, CIA, kontr-gerilla", "Yaşasın devrimci dayanışma" sloganları atıldı.

SYKB/İzmir

Antakya'da 1 Eylül etkinlikleri

Hatay Demokrasi Platformu'nu oluşturan sendika, dernek ve partiler 1 Eylül'de Antakya'da Tivoli'nin önünde bir basın açıklaması yaptı. Antakya'nın yanısıra Samandağ ve İskenderun'dan da katılım gerçekleşti.

Kızıl Bayrak olarak biz de güçlerimizin bir kısmıyla katıldık. Açıklamaya 350-400 kişi katıldı. İskenderun'dan gelen arabaların polis kontrolüne takılmaları, açıklamanın geç yapılmasına neden oldu. Bu sürede halay çekildi, türküler söylendi. "Savaşa hayır, barış hemen şimdi", "Silahlar sussun, akan kan dursun" vb. sloganlar atıldı. "Barış devrimle gelecek", "Gerçek barış sosyalizmde", "Anaların öfkesi katilleri boğacak", "Çetelerden hesabı emekçiler soracak", "Yaşasın devrimci dayanışma", "Faşizme karşı omuz omuza", "Yaşasın halkların kardeşliği" sloganları belli bir coşku ve kitlesellikle atıldı.

Eylem basın açıklamasının okunmasıyla sona erdi.

SYKB/Antakya

Gebze'de düzen ile barış yürüyüşü

1 Eylül Dünya Barış Günü vesilesiyle Gebze'de ÖDP, HADEP, EMEP, CHP, Eğitim-Sen ve Genel-İş'in tertiplelediği yürüyüş ve basın açıklaması gerçekleştirildi.

Cumhuriyet Meydanı'na doğru yürüyüşe geçen yaklaşık 100 kişilik kitle "Silahlar sussun, kalemler konuşsun", "Barış hemen şimdi", "Kırlı savaşa değil yaşama bütçe", "Yaşasın halkların kardeşliği" yazılı dövizlerin yanında, "Yaşasın demokrasi mücadelemiz", "Savaşa hayır; barış hemen şimdi", "Baskılar bizi yıldırılmaz!" vb. içerikte sloganları attı. Katılımın ve coşkunun az olduğu eylem demokratik kamuoyu da destek verdi.

ÖDP İlçe Başkanı Cengiz Badem'in güne ilişkin okuduğu basın açıklaması, tamamen düzen içi çözümlerin üretildiği bir içerik taşıyordu. Sözkonusu basın açıklamasında, Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkı, sömürgeci işgal güçlerinin Kürdistan'dan çekilmesi, sömürgeci vahşetin boyutları vb. konulara değinilmedi. Bunun yerine demokratik çözüm, akan kan dursun, kültürel haklar tanınsın vb. düzen içi çözüm öne çıkarıldı. Aynı içerik atılan sloganlarda da kendisini gösterdi. Düzen güçlerinin müdahalede bulunmadığı eylem basın açıklamasının ardından sona erdi.

SYKB/Gebze

Kurtuluş için tek yol devrim!

Ortadoğu başta petrol olmak üzere sahip olduğu zengin hammadde kaynakları ve geniş silah pazarıyla emperyalistler için son derece önemli ve vazgeçilmez bir bölgedir. Ancak zengin hammadde kaynakları ve silah pazarı üzerinde kıyasıya sürmekte olan emperyalist rekabet ve en önemlisi de bir türlü önü alınamayan devrimci kaymaşmaları ile bu bölge aynı zamanda dünyanın en "istikrarsız" bölgesidir de.

Emperyalistlerin çıkarları her zaman açık ve gizli bir tehdit altındadır.

Bu nedenledir ki emperyalistler bölgedeki her gelişmeye anında yakın ilgi göstermekte, çıkarlarına yönelen her gelişmeye askeri ya da barışçıl müdahalelerde bulunmaktadır. Son zamanda giderek sıklaşan periyodlarla tekrarlanan ve hepsi de bölgenin emekçi halklarına gözdağı vermek amacı taşıyan emperyalist güç gösterileri ve bölge halklarının adeta yazgısı haline gelen kirli savaşlar bu durumun ifadesidir.

Bugün emperyalistlerin bu bölgede en fazla ilgi gösterdikleri gelişmelerden biri de Kürt kurtuluş mücadelesidir. Emperyalistler bölgedeki bu mücadeleyi yakından izlemekte, iç sorunlarına dahi müdahale etmektedirler.

Hareket üzerinde kirli oyunlar oynamaktadırlar. Özellikle son yıllarda Kürt halkının üzerinde oynanan kirli oyunlar, üretilen kirli senaryolar bir an bile gündemden düşmemektedir.

Bu kirli oyunların emperyalizmle ve sömürgeci bölge devletleriyle açık işbirliği içindeki feodal-burjuva sınıfların siyasal temsilcileri yani KDP ve YNK aracılığıyla Güney Kürdistan'daki kukla Kürt devletinin kurulmasına dek genişletildiği ise bilinmektedir.

Tüm bunlardan çıkan sonuç şudur: Bölgedeki sömürgeci devletlere, sömürgeciliğin yerel dayanağı feodal-burjuva sınıflara ve onların gerisindeki

emperyalizme vurmayan bir ulusal kurtuluş mücadelesi düşünülemez. Tarihte ulusal kurtuluş için bu güçlerle kesin ve kararlı bir hesaplaşma temel koşuldur. Bu temel koşul yerine getirilmeden Kürt halkının özü ve esası acı ve yıkımdan, her türlü hak yoksunluğundan ibaret olan bugünkü yazgısı değiştirilemez. Ne yazık ki Kürt ulusal kurtuluş hareketi geline yerde bu bakımdan pek de iç açıcı bir seyir izlemiyor.

Türkiye'de bugün koşullar düzen içi kısmi çözümlere dahi imkan tanımamaktadır. Ya da bu ancak ulusal ve uluslararası bir dizi etkenin bir araya gelmesi koşullarında umulabilir.

Kürt kurtuluş hareketi PKK son 5-6 yıldır ısrarla "siyasal çözüm" adı altında bu tür bir çözümün peşinden koşmaktadır. Sorunun görüşmeler yoluyla çözümünden yana olduğunu, bu konuda önden başka bir koşul ileri sürmediğini belirtmektedir. Nedir ki sömürgeci burjuvazi buna her defasında "ateş"le yani kirli savaşı derinleştirerek yanıt vermektedir.

Buna rağmen PKK'nin "siyasal çözüm"de ısrar etmesi ciddi bir zaafiyetin ifadesidir. Kürt halkının büyük acılar ve büyük bedeller karşılığında elde ettiği kazanımları kırıntılar karşılığında heba etmeyi göze almak anlamına gelmektedir.

Kürt devrimci hareketi "siyasal çözüm" yerine Kürt halkı ile Türk emekçilerinin birleşmesini kolaylaştıracak devrimci politikalarla yöneldiği koşullarda, Kürt halkının kan ve can bedeli mücadelesiyle elde ettiği kazanımlar heba olmayacak, gerçek ve kalıcı bir özgürlüğün yolu açılacaktır.

Öncesi bir yana, yalnızca son 12 yılda Kürdistan'da cereyan eden kirli savaşın kendisi bir kez daha kanıtlanmıştır ki, Kürt sorununun devrimden başka çözümü, Kürt ve Türk işçi ve emekçilerinin samimi ittifaklardan başka çözüm gücü yoktur.

Workers will send Yankee to home

Harb-İş TİS masasından çekildi

Adana, Ankara ve İzmir'deki işyerlerinde çalışan Harb-İş üyesi 1800 işçinin 23 Temmuz'da başlattıkları grev kararlılıkla sürüyor. 19 Temmuz'da başlayan TİS görüşmeleri anlaşmazlıkla sürdüğünden 8-9 Temmuz'da işyerlerinin kapısına asılan grev kararı 23 Temmuz'da eyleme dökmüştü. Geline nokta ise ABD ordusunun dayatmacı tutumunda ısrar etmesi ve görüşmelerde hiçbir ilerleme sağlanamaması üzerine Harb-İş sendikası geçtiğimiz hafta TİS masasından çekildiğini ve işverenin aynı koşullarda gelmeye devam ettiği sürece bir daha görüşmeyeceklerini açıkladı.

Anlaşmazlığın başlıca nedenlerini şöylece sıralamak mümkün: Herşeyden önce reel ücret kayıplarının karşılanmasına yanaşmıyor. İşveren, sözleşmenin yürürlük tarihinden üç ay sonrasında başlatılmak üzere yüzde 37, 1999 yılı itibarıyla her üç ayda enflasyon oranında artış ve refah payında üçte iki azaltmayı öneriyor. Harb-İş Genel Başkanı İzzet Çetin grevin ilk günü Adana'da İncirlik Üssü'nde yaptığı konuşmada ABD'nin teklifinin kabul edilemez olduğunu belirterek "Biz 1 Nisan 1998 tarihinden itibaren, saat ücretlerine 500 bin zam ve her üç ayda enflasyon farkının eklenmesini talep ediyoruz" demişti.

Varolan anlaşmalar gereğince ABD'li işçilerin çalıştırılması yasak olmasına rağmen şu an İncirlik'te askerin yarısı kadar ABD'li kaçak işçi çalışıyor. İşveren ise kaçak ABD'li işçi çalıştırılmasının engellenmesine karşı çıkıyor. Sendikanın işveren tarafından kabul edilmeyen önerisi şöyle: "İşveren, TC devleti ile ABD arasında akdolanmış anlaşmalara aykırı olarak, çalışma izni olmayan hiçbir yabancı işçiyi ya da kuvvet unsuru olarak gelen ABD'lileri, eş ve çocuklarını Türk işçilerine ayrılmış pozisyonlarda işe alıp çalıştıramaz." ABD'lilerin çalışma izni olmayan akrabaları saatte 4 dolar 30 sent alırken Türkiyeli işçiler ise 2 buçuk dolar alıyor.

Diğer bir saldırı sendikal haklara yönelik. Halihazırda işyeri baştemsilcilerinin haftada 8 saatlik sendikal izinleri varken işveren 200 işçiye kadar olan yerlerde 3 saat, bundan daha kalabalık yerlerde de 6 saatlik haftalık izin öneriyor. Ayrıca sendika işyeri temsilcisi olabilmek için bir yıl çalışmış olma şartını getiriyor. Sendika üyelerinin eğitim izinleri bütün işyerlerinde 10'ar gün azaltılıyor. Sendika organlarında görev alanların hizmet akitlerinin sona erdirilemeyeceğine ilişkin düzenlemenin sözleşmeden çıkarılması isteniyor. İşveren yalnız yasalarla değil, uluslararası sözleşmelerle de tanınmış bu hakkın gaspedilmesi isteğiyle gerçek niyetlerini de açığa vuruyor.

Servis hakkını ortadan kaldırmayı amaçlayan girişimler de var. Bunun için otobüs kartı, dolmuş ücreti gibi teklifler getirilirken, sağlık ve güvenlik koşullarına uymayan halihazırdaki servis araçlarının iyileştirilmesi konusunda en ufak bir çaba dahi gösterilmiyor.

Bütün bunlara ek olarak; deneme süresi 45 gün olan üç kategorinin diğer kategoriler gibi 90 güne çıkartılması, geçici atamalarda işçiye onay hakkı tanınmaması, parasal sosyal hakların büyük ölçüde gaspı, ulusal bayramlarda çalışanlardaki kazanımların tırpanlanması, fazla mesailer konusundaki hakların törpülenmesi gibi saldırılar da işverenin dayatmaları arasında.

Grevi kırmak için şimdiye kadar birçok yol denendi. Adana'da İncirlik Üssü'nde grevci işçilere köpeklerle saldırıldı, su borusunun patlamasından

grev gözcüleri sorumlu tutularak iki işçi karakola götürüldü, biri oradan bırakılırken diğeri adliyeye çıkarıldı. Son olarak ise ABD, grevi kırabilmek için İtalya'daki üslerinden Türk makamlarıyla işbirliği halinde 200 asker getiriyor. İzmir'de taşeron şirketler içeriye yiyecek ve içecek sokmaya çalışmaktalar. Yine İzmir'de grev nöbeti tutan işçilere yumurta atılmak suretiyle bir saldırı gerçekleştirildi. Bu işyerlerinin askeri bölgeler oldukları gerekçesiyle grev ziyaretleri engellenmekte, işçilere destek eylemleri ancak işyeri dışındaki mekanlarda gerçekleştirilebilmektedir. Sınıf hainliği tescilli Bayram Meral bile bu "yasak bölgelere" sokulmamıştır. ABD'li patronlar Türk askeri yetkilileriyle grevin ertelenmesi amacıyla yoğun görüşmeler yapıyorlar.

Grevlere destekler özellikle işçi ve kamu emekçileri sendikalarından oldukça yoğun bir şekilde ziyaretler şeklinde gerçekleşiyor ve bu da bu grevin şu anki gücünü belirleyen en önemli etkenlerden biri. Türk askeri yetkilileri de bu ziyaretlerden rahatsız olduklarını belirterek tehditler savuruyorlar. Ayrıca işçiler Ankara'da Yüksel Caddesi'nde 25 Ağustos'ta açtıkları masada hem Ankara halkını grev hakkında bilgilendiriyor, hem de greve destek amaçlı imza topluyorlar. Şu ana kadar toplanan imzalar onbini buldu.

Yaşanan tüm gelişmeler ABD'li işverenin niyetinin grevi yasaklattırmak olduğu yönündedir. Zira, aylardır olumlu bir adım atmamış olmalarının yanında aralıksız provokasyonlara başvurup bir yandan da Türk askeri

yetkililerine duruma el koymaları için Türkiye-ABD ilişkilerinin geleceğini de hatırlatarak baskı yapıyorlar. Aslında sınıf dayanışmasının bu düzeyde olduğu bir grevi ertelemek ya da yasaklamak konusunda TC de ABD emperyalizmine uşaklığının gereklerini "üşlubuyla" yerine getirme sıkıntısı içinde. Yine de sözü geçen provokasyonlardaki etkinliği konusunda "başarılı" puanlar aldığı söylenebilir. ABD emperyalizmi açısından özellikle Ortadoğu'da önemli bir üs olan İncirlik Üssü'ndeki grev epeyce sıkıntı yaratıyor. Tabii emperyalist uşaklıkta sınır tanımayan TC devleti için de. Emperyalizmden bağımsız bir kapitalist sistemin düşünülmediği günümüzün "globalleşen" dünyasında emperyalizmin iç ve dış dayanaklarının birlikte yürüttüğü bu "sömürüyü ağırlaştırma" saldırısına karşı başlatılmış olan grevler bu anlamıyla kendi ekonomik mücadele niteliğini aşarak doğallığında ve zorunlu olarak anti-emperyalist bir içeriğe kavuşmuştur. Ve işçi sınıfı emperyalizmin ülkemiz topraklarındaki dayanaklarının, uşaklarının saltanatına son vermeyi emperyalist zincirin tüm dünya proletaryası adına ve onların önünü de açmak üzere kırılsamı sorumluluğunun bilincine mücadele içinde bilinçlenerek, gelişerek varacaktır. İşte o zaman geldiğinde "evine" kovaladığımız, Yankee'lerin evlerini de başlarına yıkacağız.

**Yankee go home!
Kahrolsun ABD emperyalizmi
Kahrolsun sermaye iktidarı!**

İncirlik işçisi kazanacak:

Sözleşmelerimiz iki yılda bir oluyor. Ben gireli dört yıl oldu, iki sözleşme geçirdim. Geçen sözleşme sendika tarafından önemsenmedi. Yüzde farkı alınmadı, sadece enflasyona devam edildi. İlk dört ayın (Ocak, Şubat, Mart, Nisan) enflasyon farkları verilmedi. Geçen yılki anlaşmanın iyi geçmemesi dolayısıyla maaşlarda çok düşüş oldu. Şimdiye kadar işçilerin ve sendikanın bir direnme göstermemelerinden işveren son derece memnundu. Bu nedenle bu

yılki sözleşmenin de her sözleşmede olduğu gibi pasif geçeceğini zanneden işveren, işçilerin direncini ve grevdeki kararlılığını hazmedemedi ve bu direnci kırmak için sendika hakkında işçilere değişik bilgiler aktararak işçileri bölmek, direnişi kırmak istedi. Bunda da başarılı olamayınca grev nöbetçilerinin üzerine köpekli saldırılar ve benzeri girişimlerle işçileri yıldırıma çalışıyor. NATO anlaşması gereğince Amerikan askeri dışında sivil Amerikalı çalışması yasaktır ama şu an İncirlik'te askerin yarısı kadar sivil Amerikalı kaçak

olarak çalışıyor. Aldıkları maaş da işverenin bizlere vermek istemediği maaş tutarının üç misli daha fazlası.

Ayrıca işveren karşımıza özelleştirme tehdidi ile geliyor. İşverenin grevi engellemek için sarfettiği tüm çabalara rağmen işçiler, birliğin bozulmaması ve greve haklarını alıncaya kadar devam etmeye kararlılar.

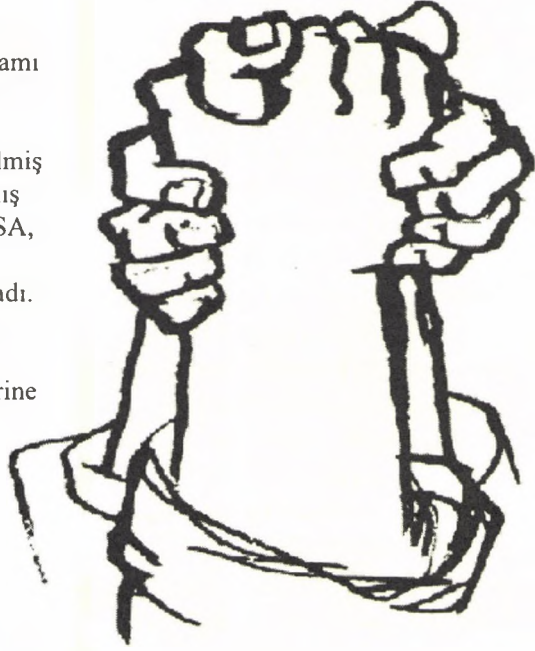
Bu anlattıklarım sorunların bir bölümü. Daha dile getiremediğim çok sorun var ama bir konuya da son olarak değinmek istiyorum. Amerika grevi kırmak için İtalya'daki üslerinden 200 asker getiriyor.

İşin ilginç yanı, bu askerlerin Türkiye'ye girişine Türk makamlarının izin vermesidir. Bunlara göz yuman makamların işçilere gerekli desteği vermemeleri, tam tersi Amerika işvereni ile hareket etmeleri, sözleşmeye darbe vurmaya çalışmaları sermaye iktidarının iğrençliğini gözler önüne sermektedir. Biz işçilerin de yerli-yabancı sermaye ayrımı yapmadan sınıfa karşı sınıf perspektifi ile hareket etmemiz gerekmektedir. İşverenin grevi kırmak için göstermiş olduğu tüm çabaları ve baskıları boşunadır. Bunlar bizleri yıldıramaz.

Bir İncirlik işçisi

Adana'da TİS süreci

Adana işçisi TİS komiteleri silahını kuşanmalıdır!

Sermaye iktidarının işçi sınıfı ve emekçilere yönelik son saldırı programı IMF-TÜSIAD reçeteleri adım adım uygulamaya sokulurken birçok ilde, çeşitli işkollarında TİS sürecine girilmiş bulunuyor. TİS sürecinin yoğunlaşmış olduğu illerden biri de Adana. BOSSA, Güney Sanayi ve Özbucak fabrikalarında TİS görüşmeleri başladı.

Geçmiş senelerdeki aksini gösteren bir tablo yok karşımızda. Adana işçileri kendi kaderlerini ellerine almadıkça, diğer sınıf kardeşleri gibi bu sürece hazırlıksız girildikçe sürecin tersinden bir saldırı süreci olarak işlemesi kaçınılmaz olacak. İşçilerin süreçteki söz hakkı en fazla BOSSA'da olduğu gibi sendikanın yaptığı yazılı anket çalışmasına indirgenmiş durumda. Diğer yerlerde bu "söz hakkı"ndan söz etmek bile mümkün değil. Süreç "işçi ve işveren temsilcilerinin" masabaşı görüşmeleri üzerinden işliyor. Ancak yine geçen senelerin deneyimleri yeterli açıklıkta gösteriyor ki hiçbir mücadele, hiçbir hak masabaşındaki görüşmelerde elde edilmiyor. Şu ya da bu boyutlarıyla imzalanan satış sözleşmeleri masabaşı görüşmelerinin sonuçlarının "başarı" olarak sunulması en çok yaşadığımız örneklerdendir. İşveren daha iyisini veremeyeceğini söyler, sendika bürokratına da ellerinden gelenin yapıldığını açıklamak düşer... Sergilenen bu oyun yıllardır sürüyor. Ve işçi sınıfı kendi kaderini kendi ellerine almadıkça da sürece benziyor.

Tekstil işkolunda BOSSA işçileri TİS sürecine girmiş bulunuyor. DİSK'e bağlı Tekstil-İş sendikasının örgütlü bulunduğu BOSSA 1-2-3-4-5 (Boss 3 Antep'te bulunmaktadır.) fabrikalarında sözleşmeden yararlanacak işçi sayısı 4 bin civarında.

Sendikanın işçiler arasında yapmış olduğu anket sonrasında merkezden son şeklini alan taslak Ağustos ayının son haftasında yapılan görüşmede işverenler sendikasına sunuldu. Bu ilk oturumda temel maddelerde anlaşma sağlandığı, Eylül ayının ilk haftasında da 2. oturumun yapılacağı açıklandı..

Taslakta yer alan maddelerden ilki taban ücretin brüt 60 milyona çekilmesi üzerine birinci yıl için %140; ikinci yıl birinci 6 ay için %50, ikinci 6 ay için %50 ücret talebi. Diğer önemli gördükleri filelerin sayısının artırılması;

daha önce grev sonucunda file adı altında erzak olarak bulgur, pirinç, yağ, şeker, mercimek, nohut vb. gibi maddelerin kalem sayısının artırılması ve 2 ayda bir verilmesi doğrultusunda. Talepler arasında iş güvencesi veya kötü niyet tazminatı, kıdem ve ihbar tazminatlarından ise fazla söz edilmiyor.

Hak-İş'e bağlı Öziplik-İş sendikasının örgütlü bulunduğu Güney Sanayi fabrikasında ise yaklaşık 2.500 işçi TİS'ten yararlanıyor. İşverene sunulan taslakta istenilenler 6'şar aylık kalemler halinde birinci 6 ay için %120, ikinci 6 ay %80 +10 puan, üçüncü 6 ay için %70 +10 puan, dördüncü 6 ay için enflasyon +10 puan ek olarak işyerinde üretilen mamüllerden yararlanma (ikramiye, yemek, yakacak, file vb. dışında)...

Ayrıca TİS görüşmelerinde işverenler sendikasının sosyal hakların tek kalemde toplanması, ve TİS'lerin altı aylık dilimlerde yapılması önerisini, bağlı bulunan şubeler 2. oturumda kendi aralarında tartışacak.

"İşçilerin refah düzeyinin yükselmesi için elinden geldigince çaba göstereceğini" vurguluyor şube başkanı. Ve buna, göreve geldiğinde işletmede taşerondan geçilmediği, bugünse taşeron işçilerin tümünün sendikalı oluşunu örnek gösteriyor.

Teksif sendikasının örgütlü bulunduğu Özbucak fabrikasında yaklaşık 1000 işçi sözleşmeden yararlanıyor. Sendika "sözleşmenin altı aylık dilimlerle yapılacağı ve ücret

sendikacılığını aşmak gerektiği"ni vurgularken, "yüksek artış talep ederek süreci çok uzatmanın iyi olmayacağı"nı da ekleniyor. İstenilen ücret anlaşma sağlanana kadar eriyormuş, para zamanında alınamıyormuş vs. vs. Ücret sendikacılığını aşma noktasında ise herhangi bir pratik sergilenmiyor.

Adana işçisinin önünde de bu süreci kazanmak için tek seçenek duruyor: Sermayenin saldırılarını püskürtmek, sendikal ihanetin oyunlarını boşa çıkarmak, insanca yaşam ve çalışma koşulları için örgütlü mücadeleyi yükseltmek!

Süreci kazanmak net hedeflere sahip olmak ve bu hedefler doğrultusunda sergilenecek mücadele kararlılığı ile söz konusu olabilir ancak. İnsanca çalışma ve yaşama koşulları en doğal hakkımızdır. İnsanca yaşam için gerekli ücret en doğal hakkımızdır. Fakat bu süreçte yapılacak ücret artışlarının, şimdiye kadar olduğu gibi, kaşıklara verilip kepçeyle geri almasının önüne geçmek için ufkumuzun ücret artışıyla sınırlı olmaması gerekiyor. Ücretlerde yapılacak artış, "yüzdelik zamlar" kısa sürede eriyor, eritiliyor. Bunun da ötesinde sürecin tamamıyla ücret artışına kilitlenmesi patronların asıl saldırılarının üzerini karartıyor. Nedir bu saldırılar? İşten atılmalar, işçi kıyımı... Ücretlerdeki artışa patronun cevabının işçi kıyımı ve sefalet ücretleriyle yeniden işçi almak olduğuna birçok yerde tanık olmuşuzdur.

Peki ne yapmak gerekiyor? Kendi kaderimizi kendi ellerimize almak! Kimsenin oturduğu yerden bir hak kazandığı görülmemiştir. Bu süreci patronlar sınıfının yeni saldırılarının yaşama geçeceği bir süreç olmaktan çıkarmak, TİS sürecinden kazanımla çıkmak için işyerlerinde, fabrikalarda komiteleşme çalışmalarına girişilmelidir. Oluşturulacak komiteler aracılığıyla işyerlerinde, fabrikalarda yaşanan ortak sorunlar üzerinden harekete geçilmelidir. Sözleşmelerin sonuçlanmasını beklemekten zor mu görünüyor? Elbette ki zor! Fakat hergün altında ezildiğimiz sömürü tezgahlarına katlanmaktan zor değil!

**İnsanca çalışma ve yaşama koşulları için
TİS komitelerini örgütleyin!**

**İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>
SYKB/Adana**

Ceyhan işçisi sesleniyor:

"Sendikacılar ya görev başına ya kapı dışarı!"

13 Temmuz 1998 günü Ceyhan Belediye işçileri olarak greve başlamıştık. Aynı gün Ankara'dan Genel-İş sendikasının yönetiminde bulunan üç dört kişilik bir grupla gelmiş, karşımıza çıkıp bir sürü vaatte bulunmuş ve biz Ceyhan Belediyesi işçilerine "sizin mücadeleniz bizim mücadelemizdir, maddi manevi her türlü desteği sunacağız" demiştiniz. Hatta Şube Başkanı'na da, grevde olduğumuz günlerin parasını asgari ücretten vereceğinizi, "paranın hazır olduğunu" söylediniz. O da işçilere dönüp "paranın kasada olduğunu, grevden sonra grev süresinin parasını hemen vereceklerini" belirtti. Fakat grevimizin üzerinden 1 ay gibi bir süre geçmesine rağmen paramız hala verilmedi.

Şu an Şube Başkanı Seyit Akkuş bir konuyu görüşmek için Ankara'da. Biz de belediye işçileri olarak 2 Eylül 1998 Çarşamba günü bir toplantı yaptık. Toplantıdan sonra Ankara'da bulunan Şube Başkanı'nı arayıp, "hakkımız olan 18 günlük asgari ücretten yevmiyelerimizi almadan dönme" dedik. Başkan da merkezle görüşüğünü belirtip, "belediyeye devletten gelen aylık ödeneğin yüzde kırkının kesilmiş olduğunu, belediyenin sendika merkezine ödeyeceği parasının olmadığını, bu yüzden gecikme olduğunu" söyledi. Biz işçiler olarak diyoruz ki; Merkezin parasının olup olmaması bizleri hiçbir şekilde bağlamaz. Biz hakkımızı biliriz. Her ay düzenli olarak bordrolarımızdan sendika aidatı kesiliyor. Belediye Başkanı sendikanın merkezine parayı göndermemiş! Bu bizi ne ilgilendirir ne bağlar. Biz sendikaya olan aidatlarımızı nasıl ödüyorsak, sendika merkezi de alacaklarımızı ödemek zorundadır. Aksi takdirde her türlü meşru zeminde hak aramasını biliriz, grev sürecimiz bunun canlı örneğidir.

**Sendikacılar ya görev başına,
ya kapı dışarı!**

**Yaşasın sınıf sendikacılığı!
Kızıl Bayrak okuru
Ceyhan Belediye işçileri**

Sendikal bölücülüğe

son!

Aslolan sınıfın çıkarlarıdır

İzmit Büyükşehir Belediyesi ile Saraybahçe Belediyesi işçileri bir süre önce üyesi oldukları Türk-İş'e bağlı Belediye-İş sendikasıdan istifa ederek DİSK'e bağlı Genel-İş'e üye oldular. Fakat CHP'nin Genel-İş yönetiminin oluşumuna müdahale etmesi ve yönetimin oluşumunda yaşanan anlaşmazlıktan dolayı Genel-İş'e üye olan işçiler gerisin geriye istifa ederek tekrar Belediye-İş'e geçtiler. Görüşüğümüz belediye işçileri sendikalar arasındaki yaşanan üye transferinden rahatsız olduklarını belirterek; her iki sendikanın işçileri mağdur etmeyecek bir şekilde anlaşarak yetkiyi en fazla üyesi olan sendikanın alması gerektiğini, yetkinin uzamasının işçilere hiçbir faydasının olmayacağını dile getirmektedirler.

Toplu iş sözleşmelerinin gündemde olduğu dönemlerde örgütlü olan işyerlerinde sendikaların örgütlenme çalışmaları yetkiyi uzatarak sözleşmeyi tamamlayamamaktadır. Yıllarca süren yetki mücadelesi sadece patronların ekmeğine yağ sürüyor. Bu süreçte işverenler işyerlerinde istedikleri gibi at oynatabilmektedirler. İzmit Belediyesi'nde yaşanan bu durum Belediye işçilerinin birliğini ve bütünlüğünü bozmaktadır. Sınıf bilinci almış ileri işçilerin yapacağı şey bütün sendika bürokratlarına karşı uzlaşmaz bir tavır alarak sınıfın çıkarlarını savunan ileri işçileri yönetime taşımak ve işyerlerinde TİS komiteleri oluşturmaktır.

SYKB/Kocaeli

Özerkleştirme ve Ş. Denizer'in vatan sevgisi

Türk-İş Genel Sekreteri ve GMİS Genel Başkanı Ş. Denizer geçen hafta bir basın açıklaması yaparak, TTK'nın kurtuluşu için özerkleştirmenin şart olduğunu, buna karşı çıkanların ise Zonguldak ve Türkiye'ye ihanet ettiklerini söyleyerek, özerkleştirme için yapılan çalışmalara "yöre milletvekillerinin, siyasi kadroların, kitle örgütlerinin, aydınların kısacası Zonguldak halkının sahip çıkması"nı istedi. Onun arkasından da, CHP'den BBP'ye kadar tüm düzen partisi il örgütleri ile TSO Başkanı birer basın açıklaması yaparak bu çağrıya sahip çıktıklarını gösterdiler. Böylece ne derece "vatansever, Zonguldaksever" olduklarını da göstermiş oldular. "Farklı şeyler" söylemelerine rağmen "Zonguldak aşkı"nın onları nasıl birleştirdiği birilerinin gözünü yaşartmış olabilir. Ancak bize göre bütün bu sermaye partilerini biraraya getiren "Zonguldak sevgisi" kendi kirli çıkarlarıdır. Çünkü özerkleştirme; özelleştirme, yağma, talan, sömürü saldırısının "üretenler yönetecek" şekerine bulandırılmış biçimidir. Bu anlamda koca bir sahtekarlık ve aldatmacadır. Bunları söylerken tabiidir ki Ş. Denizer'e göre, vatan haini olduğumuzun farkındayız. Ve eğer biz "vatan haini" isek, Ş. Denizer de tüm çetecilerin ve eli kanlı tetikçilerin hakettiği gibi "Türkiye'nin gururu"dur.

Özerkleştirme konusuna geçmeden önce, kısaca da olsa bu vatanseverliğin ölçütlerine bakmak gerekiyor. Çünkü kafalarda sık sık sallandırılan bu sopanın en iyi yakışacağı yerin sahiplerinin ta kendisi olduğunu düşünüyoruz. Vatan dedikleri bu küçük ülkede, aslında çıkarları birbirine karşı iki dünya bulunuyor, bir yanda emek dünyası, diğer yanda ise sermaye dünyası... Bir yanda işçiler yaşamlarını sürdürecektir bir dilim ekmek peşinde yaşamlarını parça parça satarken, diğer yanda bu emekle yaratılan koca bir dünya küçük bir azınlığın, sermayedarların tekelinde toplanıyor. İşçiler için ne kadar yokluk ve kölelik oluyorsa, sermaye için o kadar varlık

oluyor. Öyleyse Denizer ve onun ağababaları için vatanseverlik, gerçekte, banka hesaplarındaki şişkinliğin büyüklüğü, fütursuzca sömürülen, ölüme gönderilen işçilerin alınterinden gaspedilen değerlerdeki sorunsuz çoğalma, sömürü ve soygun çarklarının kusursuz işlemesidir. Çarklarına sokulan bir çomak ise çarkların sahipleri için vatana ihanettir. Gerçekte ise sömürüye, açlığa ve karanlığa, kısacası çarkların arasında ezilen işçi ve emekçilerin boyunlarındaki kölelik zincirine bir ihanettir. Sabancıların, Koçların ve onların uşakları Ağarların, Denizerlerin vatanseverlikleri gerçekte biz özgür kölelerin zincirlerinin parlatılması ve güçlendirilmesidir. Gönüllü köleliktir. Ş. Denizer "özerkleştirmeye karşı çıkan Türkiye'ye ve Zonguldak'a ihanet etmektedir" sözleriyle anlatmak istediği tam da budur. Denizer esas olarak şöyle demektedir; "köleliğe, işsizliğe, açlığa ve yoksulluğa rıza gösterin, gösterin ki beni ve çevremi TTK'ya patron yapın, kasalarınız daha çok dolsun, siz zaten kölelik için doğmuşsunuz o halde susun ve karın tokluğuna çalışmaya devam edin." Böylece Ş. Denizer sermaye grupları, düzen partileri vs. TTK'yı ve Zonguldak'ı, dolayısıyla vatani kurtaracaklardır. Gerçekte neyi kurtaracakları ise açıktır.

Özerkleştirmeyi bir çözüm olarak maden işçisine dayatırken kullandıkları argümanlardan sadece ikisinin gerçek içeriğini açıklamamız kurtarılabilecek olan şeyin kimliğini ele verecektir. İlk olarak özerklikle siyasi müdahalenin sona ereceğini TTK'nın arpalık olmaktan çıkacağını söylüyorlar ki, bu tam bir aldatmacadır. Çok söze gerek yok Maden-Koop'u nasıl yönettikleri ortadadır. Maden-Koop'u iç edenler kendilerinden başka kimse değildir. Maden-Koop gibi küçük bir lokmanın yanında TTK'nın nasıl da iştahlarını kabarttığı açıktır. İkinci olarak özerkleştirmenin bir çözüm olduğu aldatmacasıdır. Gerçekte özerkleştirme bir çözüm değil özelleştirmenin bir aracıdır. Denizer'in ve kendisine

uşaklık yapan basının "nedense" hiç değinmediği özerkleştirme yasa teklifinin 32. maddesini hatırlatmak bu gerçeği açığa çıkaracaktır;

"Madde 32- TTK A.Ş.'deki kamu hisseleri, anonim şirket statüsü kazanılan tarihten başlayarak beş yıl süre ile özel kişi ve kuruluşlara devredilemez. Beşinci yıldan sonra TTK A.Ş.'nin hisseleri üst kurul kararıyla ve %55'i kamuda kalmak koşuluyla Menkul Kıymetler Borsası'nda satışa çıkarılabilir."

Bu madde bize birşey daha hatırlatıyor; araları madenlerdeki kömür sahalarının paylaşılması yüzünden bozulan Ş. Denizer ve özel kömür patronu Erdoğan Demir özerkleştirme konusunda büyük bir uzlaşma içerisindeler. Bunun nedeni de bu maddede görüldüğü üzere TTK'yı kardeşçe paylaşma imkanı olmalı.

Tüm bu söylenenlerden sonra Denizer ve benzerlerinin "Zonguldak ve vatan sevgisi"nin nasıl birşey olduğu daha iyi görülmektedir. İhanete gelince... Denizer'in Zonguldak'a ihanet edip etmemesi bir yana, açık olan birşey var ki, o da Türk-İş Genel Sekreteri ve GMİS Genel Başkanı Ş. Denizer'in sınıfa ihanet etmesidir. Ve Zonguldak maden işçisi başta olmak üzere Türkiye işçi sınıfı bunun hesabını soracaktır.

SYKB/Zonguldak

Dünya'da ve Türkiye'de Özelleştirme Saldırısı

İŞÇİLERİN YAKINLAŞIK

A.D. Demirel A.Ş.'de işçi kıyımı

Geçtiğimiz dönem işyerimizde Türk-Metal örgütlüydü. O dönem yapılan sözleşmede ücret ve sosyal haklarda anlaşma sağlanamamıştı. Biz işçiler belli bir ücret konusunda karar almıştık, onun altında bir sözleşmeyi kabul etmeyecektik. İşyeri temsilcisi olarak TİS görüşmelerine katılıyorduk. Sendika bizim taleplerimizin altında bir ücrette anlaşma sağlanmasını kabul ediyordu. Biz kabul etmedik, gerekirse greve gidebileceğimizi söyledik. Daha sonra anlaşma sağlanamadı ve arabulucuya gidildi. Bu süreçte işyeri temsilcisi olarak görüşmelere katılmamın önüne geçtiler. Sendika bizim talebimizin altında bir ücretle sözleşmeyi bitirdi. İşçiler faşist Türk-Metal Sendikası'nın gerçek yüzünü gördüler ve sendikayı değiştirmek kararı alındı. O gün çok erken olduğu için sözleşmenin bitimine doğru topluca istifa ederek Birleşik Metal-İş'e geçtik. Hiçbir üyesi olmamasına rağmen Türk-Metal yetkiye itiraz ederek süreyi uzattı. Hala BMS yetkiyi alamadı. İşçiler yetki anlaşmazlığından dolayı sendikal örgütlülüğünden yoksun kalmışlardı. Bu süreçte işveren işçilere azgınca saldırmaya başladı. İşyeri temsilcisini ve birkaç işçiyi işten çıkarttı. Bu boşlukta yapmak isteyip yapamadıklarını uygulamaya başladılar. İşçiler üzerinde baskılar oluşturacak tehditler, duyurular ilan tahtasına asılmaya başlandı. Yıllardır çalıştığımız mesai saatlerini bilmiyormuşuz gibi, işçilere tekrar duyurarak bunlara dakikası dakikasına uymayanlar hakkında işlem yapacağını duyurdu. Bütün bunlar işçiler üzerinde psikolojik bir baskı oluştuyordu. Gün geçmiyor ki bir iş kazası olmasın. Bu iş kazaları işyeri hekiminin dikkatini çekmiş, nedenini aramaya yöneltmişti. Bütün bunlar Atilla Doğan'ın uşağı ve beslemesi fabrika müdürünün başının altından çıkmaktadır. Bu besleme, patronuna daha şirin görünmek için işe bir dakika geç gelen işçiye işbaşı yaptırmıyor. Bir günlük ücret kaybının aybaşını zar zor getiren biz işçiler için ne

olduğunu bilmezler mi? Elbette bilirler. Böyle tehditlerle, istedikleri herşeyi yapan, her denileni yerine getiren, hak-hukuk aramayan uysal köleleri olmamızı istiyorlar. Bütün bunların sorumlusu, uygulayıcısı sadık uşak fabrika müdürüdür, ancak emir yukarıdan gelmektedir. Patronlar emreder, uşaklar uygular.

Geçtiğimiz ay içerisinde doğalgaz boru döşeme işi yapan A. D. işçilere %30 zam yaptı. Bu zamma razı olmayan işçiler iş bırakarak eyleme geçiyor. A.D. işçilere "Devlet memuruna %20 verdi. Ben %30 veriyorum, kabul eden eder, etmeyen gider" diyor ve 100'e yakın işçiyi işten atıyor. İşte A.D. Demirel A. Ş.'deki keyfi uygulamaların, baskıların, işten çıkartmaların ardında bu yatıyor.

Önümüzdeki günlerde sendika yetkiyi alarak TİS görüşmelerine başlayacak. İşveren kendisine karşı direnebilecek işçileri işten atmakla hepimize gözdağı vermeye çalışmaktadır. İşçilerin birliğini bozmak için kendisinin her dediğini uygulayan, geçmiş dönemdeki sözleşmenin olumsuz sonuçlanmasına neden olan, kendi sınıfına ihanet eden şerefsizleri de yanına alarak bizim birliğimizi, bütünlüğümüzü bozmaya çalışmaktadır.

İşçi kardeşlerim; bütün bu saldırılara karşı sessiz kalmak bunu onaylamaktır. Bizler sessiz kaldığımız sürece bir gün sendikamızın da işyerinden yok edileceğini, örgütsüz bırakılmaya çalışıldığımızı, sendikaya yeni üye olan arkadaşlar daha iyi biliyorlar. Bu işçi arkadaşlarımızı sendikaya üye oldukları takdirde işten atmakla tehdit ettiğini de hepimiz biliyoruz. Buna karşı birlikte hareket ederek bu saldırıyı geri püskürtmüştük. Bugün bu birliğimizi yeniden sağlayarak saldırıları boşa çıkarabiliriz. Güç örgütlülüğümüzdedir.

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

**Kurtuluş yok tek başına,
ya hep beraber ya hiçbirimiz!**

A. D. Demirel A.Ş.'de bir işçi

Primagaz Enerji'de işten atılmalara karşı açlık grevi

Ya hep beraber ya hiçbirimiz!

1 Eylül 1998 Dünya Barış Günü'nde bir Fransız şirketi olan Primagaz Enerji'ye ait Kurtköy İpragaz dolum tesislerinde çalışmaktayken işten atıldığı için 3 gündür açlık grevinde olan Mustafa Yaşar ile görüştük.

Jandarma izinsiz olduğu gerekçesi ile Yaşar'ın tek kişilik eylemine müdahale etmeye çalışmış fakat kararlı tutumu ve "buraya yine gelir benzin döker kendimi yakarım" demesi üzerine geri adım atmıştı. Akşam kurulan baraka yine jandarma tarafından söküldü. Ziyaretine giden komşuları ve iş arkadaşları ise gelmemeleri yönünde tehdit ediliyor.

Sınıfın bu "yalnız savaşçı"sı ile dayanışmayı yükseltelim. Hiçbir yerde ve hiçbir zaman yalnız olmadığımızı kapitalistlere ve uşaklarına gösterelim.

SYKB: Neden açlık grevi yapıyorsun?

M. Yaşar: Sendikalı olarak çalışan son işçiyim. Sendikaya üye olan 13 arkadaş tazminatlarını alıp istifa ettiler. Ben son iki yıllık tazminatı alıp kuzu kuzu ayrılmayı düşünmüyorum. Geriye dönük bütün haklarımı almak için uğraşıyorum. Benim atılışım gibi kötü niyetli işten atılmaların önüne geçmek için yargıtayın verdiği bir karar var. Geriye dönük bütün hakların verilmesine karar vermiş. Şimdi ben de ya işimi geri verin ya da geriye dönük bu haklarımı diyorum. Hakkımı alıncaya dek burda açlık grevindeyim.

SYKB: Sendika sizi destekliyor mu?

M. Yaşar: Tazminatlarını alıp ayrılan arkadaşları ayıplıyor, kızıyorlardı. Madem ayrılacaktınız, direnip onurlu bir şekilde ayrılısaydınız, diyorlardı. Benim açlık grevine başlamamla birlikte ağız değiştirdiler. "Bizim bu işyerinde zaten yetkimiz yok ki, arkadaşlar işten atıldı bizde üyelikleri kalmadı" gibi şeyler söylüyorlar. Durum gösteriyor ki bizden aidat toplamaya gelenler buradaki direnişi desteklemeye gelmeyecekler. Bir de daha önceki direnişi gölgelemesin, diyorlar. Sanki o direnişi yapan ben değilmişim gibi konuşuyorlar.

SYKB: Daha önceki direniş hakkında kısaca bilgi verir misiniz?

M. Yaşar: Daha önce burada 210 günlük bir direniş yaşandı. '95'in 8 Haziran'ında başladı. Buraya taşeron girecekti. Bunun için 7 arkadaşı işten atıldılar. Bunun üzerine üretimi durdurduk. Bizi de işten atıldılar. Toplam çalışan 31 kişiydik. İlk atılan 7 arkadaş tazminatlarını alıp ayrıldılar. Biz direnişi 24 kişi ile sürdürdük. Süreç içinde bu sayı 19'a düştü. Direnişin asıl amacı sendikal örgütlülüğü kavramaktı. Patron 180. günde 14 kişiyi alacağım, başka kimseyi almayacağım, dedi. Önce kabul etmedik ama sonradan yapılan oylamalarla kabul edildi. Atılan arkadaşların yerine taşeron girdi. Daha önce sendika sözleşme yetkisini kaybetmişti. Türkiye'de İpragaz'ın 17 ayrı dolum tesisi var. Örgütlü işletme sadece burası kalmıştı. O dönem diğer İpragazlardan ve işletmelerden cılız bir dayanışma vardı.

Yetki olmadığı için sendika bir defa hatır sözleşmesi imzaladı. Süreç içinde müteahhit işçileri bizden çok maaş almaya başladı. Biz 35 milyon alıyoruz, müteahhit işçisi 42 milyon alıyor.

SYKB/Kartal

Kamu emekçileri hare

Olanaklar, soru

İnsanca yaşama talebimizin, iktisadi, demokratik hak ve özgürlüklerimizin önündeki temel engel, çürümüş sermaye düzeni ve onun çeteleşmiş devlet iktidarudur. Bu sömürü düzeni ayakta kaldıkça tüm diğer ezilen ve sömürülen kesimler gibi kamu emekçilerine de kurtuluş yoktur. Kurtuluş devrim ve sosyalizmle kazanılacaktır. Bu, hareketin ufkunu ve yönünü bugünden sermaye düzeni ve iktidarına karşı mücadele eksenine oturtmayı gerektirir. İktisadi-sendikal-demokratik hak ve özgürlükleri söküp alma mücadelesi ile geleceği kazanma mücadelesi birbirini karşılıklı besleyecek ve güçlendirecek olan tek bir mücadele programında birleştirilmelidir. Kamu emekçilerinin insanca yaşam mücadelesini devletten gelecek bir vasal düzenlemeye, kırıntılara indirgemek isteyen reformist anlayışlarla mücadele sermaye düzenini ve iktidarını yıkma mücadelenin yalnızca bir parçasıdır. İşçi ve emekçilerin sermaye sınıfından dilenerek kazanabilecekleri tek hak kölelik ve sefalet içinde yaşama hakkıdır. Ama sınıfa karşı sınıf kavgasının zaferiyle kazanılacak koca bir dünya vardır.

Sınıf ve kitle hareketi zorlu ve sancılı bir süreçten geçiyor. Sermayenin artan saldırıları karşısında biriken öfke ve tepkiler, akacak uygun kanal bulamadığı için kendiliğinden yükselip hızla geriye düşme akıbetinden kurtulamıyor. Dokuz yıldır meydanları zapteden, yüzbinlerle iş bırakan ve sermaye devletiyle dişe diş bir mücadele yürüten kamu emekçileri, sendikalarını fiili olarak kurup işletmelerine rağmen temel sendikal haklarını hala da koparıp alamadıkları gibi iktisadi, sosyal ve

siyasal saldırılardan nasiplerini almaktadırlar.

Öte yandan dönemsel olarak harekete geçen sektörlerdeki işçi ve emekçiler ortaya yer yer direngen bir tutum koyabiliyorlar. Sektörel temelde ve iktisadi talepler için hareketlenen bu kesimlerin eylemleri ya sermayenin doğrudan saldırılarıyla geriletilmekte ya da sendikal bürokrasi aracılığıyla denetim altına alınmaktadır. Sermaye sınıfının saldırı üstüne saldırı düzenleme pervasızlığı göstermesinin bir nedeni işçi ve emekçilerin ağırlıklı kısmının sendikal örgütlenmeden dahi yoksun olması ise, diğeri sendikalarda örgütlü işçileri bizzat kendi örgütlerinin tepesine çöreklenen sendika bürokratları aracılığıyla denetimi altına almış olmasıdır.

İşçi ve emekçi kitlelerde biriken öfke ve tepkilerin örgütlü bir tarzda, bir örgütlülük içinde ifade edilememesi, ortaya çıktığı kadarıyla biriken tepki ve öfkenin sendika bürokrasisi eliyle yatıştırılıp ehlileştirilmesi ve çok parçalılık-bölünmüşlük, tümü birarada bugün sınıf hareketinde yaşanan durgunluğun ve sancılı sürecin öne çıkan görünümünü oluşturuyor. Bu bölünmüşlük manzarası içinde ortak taleplere, dolayısıyla ortak hareket etme imkanlarına sahip çeşitli sektör ve kesimlerin bu temelde dahi biraraya gelememesi, sermayenin işini ayrıca kolaylaştırıyor.

İşçi ve emekçilerin en geniş savunma örgütleri olan sendikaların sermayenin azgın saldırı koşullarında temel işlevini; sınıfın bölünmüşlüğüne ve örgütsüzlüğüne ortadan kaldırma, sermayenin saldırılarına karşı iktisadi mücadele birliğini sağlama ve kitlesel eylemleri örgütleme görevini yerine getirememesi ise emekçi sınıf-kitle hareketinin önüne ek sorunlar ve görevler çıkarıyor. Bu herşeyden önce sendikal bürokrasi aracılığıyla sermaye iktidarının denetimine giren sendikaları sınıf sendikaları haline getirme görevidir. Azgın sömürü koşullarının biriktirdiği tepkilere rağmen iktisadi mücadele alanında yaşanan durgunlukta, sendikal örgütlerin sınıfın denetiminden çıkmalarının ve çıkarlarını savunmaktan uzaklaşmalarının giderek ihanetçi ve teslimiyetçi bir çizgiye kaymasının payı büyüktür. Bu nedenle iktisadi mücadeleye kendi içinden yüklenmek ya da dar sendikal bir bakışla iktisadi hak alma mücadelesine yüklenmek kendi başına böyle bir hareketin önünü açmaya yeterli olamıyor.

Bu toplam manzara içinde kamu emekçileri hareketi, kendine özgü dinamikleri nedeniyle bir adım ileriden fakat benzer sorunlarla yüzyüze kalmaktan kurtulamıyor. Üstelik iki milyona yakın kamu emekçisini ilgilendiren ortak taleplerle

hareket etmesine, bu talepleri ve bu talepler için yürüttüğü mücadeleyi kamu emekçilerinin gündemine sokmasına, süreç içinde elde ettiği mücadele deneyimlerine ve kazandığı mevzilere rağmen kamu emekçileri, dokuz yıl boyunca alabileceği mesafenin gerisinde bir sendikal mücadeleye mahkum olmuş durumdadır. Sınıf mücadelesinin iktisadi dar çerçeveyi aşip siyasal bir zemine sıçrayamamasının tüm sorunlarını ve sancılarını yaşayan kamu emekçileri hareketi, bu açıdan sınıf hareketinden çok farklı bir durumda olmadığı gibi farklı bir çözüme de sahip değildir.

Sendikal alandaki bugünkü sıkışmışlığı, daralmayı ve sorunları aşmak için kamu emekçilerinin önünde duran görev, hareketin yönünü sermaye düzeni ve iktidarına karşı mücadele eksenine çekmek, şimdiye kadar ortaya konulan militan mücadele pratiklerini yaygınlaştırıp geliştirerek bunu devrimci bir önderlikle bütünleştirmektir. Bu, grevli-toplusözleşmeli sendika başta olmak üzere, tüm sendikal ve demokratik haklar için gerçek bir mücadele programı demektir. Kamu emekçileri hareketinin kendiliğinden gelip dayandığı sınırların aşılması ve bilinçli bir hareket ve yönelim kazanması bu temel görevler yerine getirildiğinde mümkün olacaktır. Sermayenin saldırılarına karşı hakkıyla mücadele vermek için giderek yakıcı bir ihtiyaç haline gelen güçlü bir sendikal örgütlülük ancak bu yönlü bir bütünlüklü mücadelenin ürünü olabilir.

Hareketin ileriye sıçramasının önündeki engelleri aşalım

İktisadi ve sendikal talepler ekseninde gelişen kamu emekçileri hareketi siyasallaşma yönünde güçlü bir eğilim ve potansiyel taşıdığını kısa zamanda açığa çıkardı. Bunda, yürütülen fiili mücadele kadar bir dizi nesnel etkenin de payı var. Hakları için ayağa kalkan kamu emekçilerinin doğrudan devletle çatışıyor olması. Yaşam düzeyinin sürekli gerilemesi, birtakım haklarından mahrum bırakan saldırılara hedef olması. Tabanında azımsanmayacak bir Kürt yurtsever, devrimci, demokrat emekçi potansiyelin varlığı ve kitlesinin aydın, yarı-aydın düzeyi vb. Tüm bunlar siyasallaşmayı kolaylaştıran etmenler oldu.

Yürüttüğü mücadele içinde sermaye devletinin gerçek yüzüyle karşılaşan kamu emekçileri, iktisadi ve demokratik haklarının önündeki bu temel engel aşılmadan hakların elde edilemeyeceğini kendi pratik deneyimiyle kısmen kavramış bulunuyorlar. Bugün insanca yaşam talebinin önündeki bu temel engelle çatışarak haklarını koparıp alma yönünde

Emekçilerin yeni dönemi: Sorunlar ve görevler

ortaya koyduğu kararlı mücadelesini temel engele-sömürü düzenini ortadan kaldırmaya yöneltebilmesi için kamu emekçisinin ihtiyaç duyduğu şey, yaşadıkları sorunların kaynağına kendi sınıf penceresinden bakmasını öğrenmek ve mücadelesini bu temelde örgütleyecek bir programa kavuşmaktır. Sermayenin kapsamlı saldırıları karşısında giderek yaşam düzeyi düşen kamu emekçileri, böyle bir sınıfsal perspektife ve programa kazanılabileceğini sürdürdüğü mücadele içinde ortaya koymuş bulunuyor.

Yıllardır kendisini devletle özdeşleştiren “memur” kimliğini bir tarafa fırlatıp atarak kamu emekçisi kimliğini kısa sayılabilecek bir mücadele döneminde benimsemesi önemlidir. Ezilen ve sömürülen diğer kesimlerle birlikte hareket etme isteği, faşist-gerici saldırılara karşı tutum alma ve öğrenci gençliğin mücadelesine destek, tüm bunlar kamu emekçilerinin mücadele süreci içinde edindiği demokratik siyasal duyarlılığın diğer göstergeleridir.

Öte taraftan sermaye iktidarının Kürt halkına karşı yürüttüğü sömürgeci kirli savaşın bir ayağı olan şovenist propagandanın en az etkili olduğu kesimlerin başında kamu emekçileri gelmektedir. Sendikal hareket içindeki Kürt kamu emekçilerinin bu sonuçta dolaysız etkisinin olduğu açıktır. Kürt kamu emekçileriyle bugünkü dar sınırları içinde omuz omuza yürüttüğü sendikal mücadelede edindiği bu duyarlılık, demokratik hak ve özgürlükler mücadelesi zemininde şekillenmiştir.

Bugün bu potansiyel henüz gerçek anlamıyla ve gerçek kapsamıyla ortaya konamıyor. Kamu emekçileri iktisadi ve demokratik haklar mücadelesini siyasal bir hareket düzeyine sıçratamıyor. Kamu emekçileri hareketinin yaşadığı bunalımlı sürecin bu durumla dolaysız bir bağı söz konusu. Mevcut siyasallaşma potansiyelinin mücadeleye akarak serpilip gelişmesinin, mücadeleyi de geliştirerek ona yeni bir soluk kazandırmasının önündeki temel engel, bugünkü sendikal anlayışın ve yönetimin dayattığı dar sendikalist mücadele perspektifi ve programıdır.

**Sendikalizm değil sendikal mücadele!
Demokrasiye kölece hayranlık değil
demokratik haklar mücadelesi!**

Bu program temelde ne öneriyor? Buna

Sendikal alandaki bugünkü sıkışmışlığı, daralmayı ve sorunları aşmak için kamu emekçilerinin önünde duran görev, hareketin yönünü sermaye düzeni ve iktidarına karşı mücadele eksenine çekmek, şimdiye kadar ortaya konulan militan mücadele pratiklerini yaygınlaştırıp geliştirerek bunu devrimci bir önderlikle bütünleştirmektir.

Bu, grevli-toplusözleşmeli sendika başta olmak üzere, tüm sendikal ve demokratik haklar için gerçek bir mücadele programı demektir. Kamu emekçileri hareketinin kendiliğinden gelip dayandığı sınırların aşılması ve bilinçli bir hareket ve yönelim kazanması bu temel görevler yerine getirildiğinde mümkün olacaktır. Sermayenin saldırılarına karşı hakkıyla mücadele vermek için giderek yakıcı bir ihtiyaç haline gelen güçlü bir sendikal örgütlülük ancak bu yönlü bir bütünlüklü mücadelenin ürünü olabilir.

değinmeden önce şunu belirtmeliyiz: Sendikal yönetimlerde ve KESK’te tam hakimiyet mücadelesi veren reformizmi aşmak, onun dayandığı ve harekete dayattığı programı, bu program uyarınca öne çıkarılan mücadele anlayışını aşmak demektir. Bu ancak hareketin biriktirdiği mücadele düzeyi ve potansiyeli ile hareketin önüne konulan bu program ve icazetçi mücadele anlayışı arasındaki gerilim ve çatışmayı derinleştirme, ileriye doğru bir ayrışma ve saflaşma yaratma temelinde başarılabilir. Eylem alanlarında belirginleşen icazetçi, gerici önderlik pratiğine yönelen tepki ve hoşnutsuzluğun eylem sonrasında sessizliğe gömülüp sönümlenmemesi, böyle bir ayrışma ve saflaşmanın her alanda, özellikle anlayış düzeyinde-programda, mücadele tarzında ortaya konmasına bağlı.

KESK yönetiminde cisimleşen icazetçi-reformist anlayışın son üç yıldır hareketin önüne koyduğu mücadele programının esasının devletten yasal düzenleme yapma noktasında odaklandığı biliniyor. Bu anlayışa ve bu programa göre, “Türkiye demokratikleşmeden haklarımızı alamayız, demokrasi olmadan demokratik haklarımızı kullanamayız”. “Demokratik Türkiye, Halkçı Bütçe” hedefi bunun en özlü ifadesi oluyor. Onlara göre, kamu emekçileri sendikal zeminde ve sendikal hakları için mücadele ediyorlar ve etmelidirler. Fakat genellikle ve esas olarak bu zeminde haklarını elde edemezler, etseler bile (şu anda sendikaların fiili olarak kurulup işletilmesine rağmen sendikal hakların kullanılamaması örneğinde olduğu gibi) demokrasi kurumsal olarak

yerleşmediği için kullanamazlar. Kamu emekçilerinin ve tüm emek cephesinin yapması gereken şey, talepleri için mücadele ederken kitlesini büyütmek, bu kitle gücüyle parlamento üzerinde baskı kurmak, kendi taleplerine destek olacak partileri parlamentoya taşımak ya da varsa bu partilere destek vermektir.

Özelde her eylemin genelde ise toplam mücadelenin devleti iknaya kilitlenmesi böyle bir anlayışın doğal sonucudur. Böylece şiarlarda “söke söke hak alma”yı ifade eden sloganlar atılırken, binlerce kamu emekçisi bu kararlılık ve bilinçle eylemlere gidip sermayenin barikatlarına yüklenirken, gerçekte mücadeleye icazetçi, diplomatik bir çizgi damgasını vurmuş oluyor.

Pratikte bu, grev hakkı için grev eylemini örgütlemek, toplu sözleşme için fiili bir durum yaratmak yerine yasaların değişmesi için uyarı eylemlerini tercih etmek, Türkiye’nin demokratikleşmesini beklemek anlamına geliyor. Öte yandan “şimdi ne olacak” sorusundaki belirsizlik ise, eylemden yeni çıkan kamu emekçisinin militan ruhunu ve mücadele isteğini altan alta kemiriyor. Bu soruya yıllardır sendika bürokratlarının verdiği yanıt ise, “yetkililerle görüştük... taleplerimizi ilettik... bir dahaki sefere yine geleceğiz, daha güçlü geleceğiz...” şeklindeki değişmeyen kuru söylev ve oyalayıcı yalanlar oluyor.

KESK’e hakim olan sendikal bürokrasi, hakları elde etme mücadelesi yerine, “Yaşasın demokrasi mücadelemiz!” sloganını öne çıkararak, soyut demokrasi mücadelesini demokratik hakları fiili mücadeleyle elde etmenin üstünü örtmek için kullanarak, arabayı atın önüne koyuyor ve bu yolla hareketin gücünü ve enerjisini bloke etmiş oluyor. Sermaye devleti, tam da bu mevcut durumu bildiği ve bu tarz bir anlayışın-programın oluşturulmasına yönelik bir politika izlediği için kamu emekçileri hareketi karşısında manevra yapma olanağı bulabiliyor. Saldırı programını parça parça yürürlüğe koymada zorlanmadan yol alabiliyor. Bunun en son ve en yakıcı sonucu ise sahte sendika yasa saldırısı, %20’lik zam ve devlet personel rejimi yasa tasarısı oldu. Kamu emekçileri içinde sermaye devletinin yasal düzenleme yapacağı yönünde bir beklenti yaratanlara, sahte sendika yasasının -üstelik kendilerine rağmen direnen kamu

emekçilerinin çabasıyla- rafa kaldırılmasını bir zafer olarak sunanlara devletin yanıtı yeni bir yasa saldırısı oldu. Kuşkusuz, bu icazetçilere verilmiş bir yanıtısa, kamu emekçilerine de verilmiş bir cezadır. Bu tür anlayışlar sendikaların tepesine oturduğu sürece sermaye devletin pervasız saldırıları hiç eksik olmayacaktır.

Kamu emekçileri hareketinde tıkanıklığı aşmak için reformizm ile mücadele programı düzeyinde kesin bir ayrışma kendini dayatıyor

Kamu emekçileri hareketi üzerinde ve kamu emekçileri sendikalarında sermaye devletin elini güçlendiren reformist program ve bürokratik anlayışla mücadele için, mevcut öncü potansiyeli ayrıştırarak ileriye çekmek ve mücadelecı, devrimci bir saflaşma yaratmak önümüzdeki dönemin en yakıcı görevidir. Bu başarılmadığı ölçüde, mücadelenin ileriye götürülmesi bir yana, mevcut tüm kazanımlarının boşa çıkartılması tehlikesi söz konusudur.

Mücadele programı düzeyinde ayrışma kendini yakıcı bir görev olarak dayatmaktadır. Ama herşeyden çok böyle bir ayrışma belli bir mücadele programı ve görevleri temelinde biçimlenmelidir. Böyle bir programın ilk elden önüne koyacağı görevler ve temel unsurlar nelerden oluşmalıdır?

* Grev hakkı için grev! Elde ettiğimiz mevzileri-kazanımları kullanmadan yeni kazanımlar elde edemeyeceğimizi ifade etmek için attığımız bu sloganı hayata geçirmek, grevi güçlü bir silah olarak kullanmak için şimdiye kadar yeterli bir çaba gösterilmedi. Böyle bir silahla kuşanan bir hareket, yalnızca kağıt üstünde bir kaplan olan yasakçı yasalarını değil, sermaye düzeninin en güçlü barikatlarını da aşma imkanına kavuşur. Ancak bu silah, bugünkü sendikal bürokrasinin elinde bir oyuncığa dönüştürülüyor. Ön çalışması yapılmayan, hakkıyla ve gerçek kapsamıyla uygulanmayan bir grevin bile yarattığı etkiyi bilen kamu emekçilerinin önündeki görev bunu hareketin gündemine sokmaktır. Aynı durum toplu sözleşmeler için de geçerlidir. Yüzdelik zamlara, sefalet ücretlerine karşı göstermelik eylemlerin yerine, devleti sözleşme masasına oturtacak iş durdurma, iş yavaşlatma eylemleri vb. yapılmalı, toplu sözleşme komiteleri oluşturulmalıdır. Bu eylemlilik süreci içinde kitlelerin hazırlık düzeyi de gözetilerek daha ileri ve militan eylemlilikler hedeflenmelidir.

* Sermaye devleti kamu alanına yönelik tasfiye saldırısını yürütmek için bu alanda herhangi bir örgütlülüğe ve mücadeleye tahammül etmek istemiyor. Gücünün yettiği yere kadar grevli-toplusözleşmeli sendika hakkına engel olacaktır. Bu arada, sendikalara hakim reformist icazetçi bürokratlar eliyle hareketi oyalayıp güçten düşürmeyi ve böylece kapsamlı saldırılarını parça parça gerçekleştirmeyi planlamaktadır. Şimdiye kadar bu doğrultuda hayli mesafe almış bulunuyor. IMF-TÜSIAD paketleri, özelleştirme, mezarda emeklilik, SSK'nın tasfiyesi ve kişisel sağlık sigortası, yüzdelik kırıntı ücret zamları, yeni personel yasası, sürgünler, soruşturmalar vb. Tüm bunlar karşısında direnişin örgütlenmesi görevi mevcut reformist bürokratlar tarafından üstlerine vazife görülmemektedir. Sermayenin mevcut saldırıları karşısında etkin bir taban çalışmasıyla fiili direnişler örgütlemek, sendikaları ve kamu

Sermaye devleti kamu alanına yönelik tasfiye saldırısını yürütmek için bu alanda herhangi bir örgütlülüğe ve mücadeleye tahammül etmek istemiyor. Gücünün yettiği yere kadar grevli-toplusözleşmeli sendika hakkına engel olacaktır. Bu arada, sendikalara hakim reformist icazetçi bürokratlar eliyle hareketi oyalayıp güçten düşürmeyi ve böylece kapsamlı saldırılarını parça parça gerçekleştirmeyi planlamaktadır.

Devletin ayak oyunlarına, düzen partilerine, yasal hak beklentisine endekslenmiş bir sendikal mücadele ve eylem anlayışı yerine kamu emekçilerinin bağımsız sınıf gücü ve çıkarlarına dayanan bir mücadele hattı inşa etmek için tabandan ve kitleden başlatılan bir çalışma örgütlenmelidir. Bu tür eylemler fiili saldırılar ve hak gasplarına karşı eylemlerle birleştirilmeli, bizzat onun içinde örgütlenmelidir. Hava boşaltma, görev savuşturma amacıyla yapılan eylemler boşa çıkarılmalıdır.

emekçilerini bu fiili direnişlere çekmek bugünün en yakıcı görevidir. Bu, grevli-toplusözleşmeli sendika talebinden ne geri adım atmak, ne de onun için mücadeleyi zayıflatmak anlamına gelir. Tersine grevli-toplusözleşmeli sendika hakkını kazanmanın da biricik yoludur. Henüz sendikal örgütlenme içine çekilemeyen geniş kitlelerle günlük mücadele içinde buluşmanın ve ileri çekmenin zemini de budur.

* Kamu emekçileri hareketinin işçi hareketiyle ortak mücadelesinin örgütlenmesi temel bir görev, yakıcı bir ihtiyaçtır. Bu karşılıklı destek ve dayanışmanın ötesinde, ortak saldırılar, ortak sorunlar ve ortak talepler zemininde mücadelenin ortaklaştırılması görevidir. Öncelikle, aynı işkollarında, aynı işyerlerinde ortak sorun ve görevler karşısında bütünüyle kağıt üzerinde kalan işçi-memur ayrımını örgütlenme, mücadele ve eylemlilik süreçleri içinde fiilen aşmakla işe başlamak gerekir.

* Saldırıların yoğunlaştığı sektörler başta olmak üzere taban kitle çalışması yürütülmeli, işyeri örgütlülüklerine işlerlik kazandırılmalıdır. Şimdiye kadar boş bırakılan işyeri eylemleri hızla örgütlenmelidir. Hangi anlayıştan olursa olsun sendikal yönetimler böyle bir görev için zorlanmalı, çalıştırılmalı, sendikal imkanlar sonuna kadar seferber edilmelidir.

* Sendikalar arasında sözümona kopukluğu gidermek için kurulan KESK, tek tek sektörlerde yükseltile fiili direnişleri güçlendirmeyi, destek olmayı kendine görev saymamaktadır. Böyle bir durumda tek tek sendikaların yanısıra KESK yönetimini bu görevi yerine getirmek için zorlamak gerekmektedir.

* Devletin ayak oyunlarına, düzen partilerine, yasal hak beklentisine endekslenmiş bir sendikal mücadele ve eylem anlayışı yerine kamu emekçilerinin bağımsız sınıf gücü ve çıkarlarına dayanan bir mücadele hattı inşa etmek için tabandan ve kitleden başlatılan bir çalışma örgütlenmelidir. Bu tür eylemler fiili saldırılar ve hak gasplarına karşı eylemlerle birleştirilmeli, bizzat onun içinde örgütlenmelidir. Hava boşaltma, görev savuşturma amacıyla yapılan eylemler boşa çıkarılmalıdır.

* Kurumsallaşan bürokratik yapı tabanın mücadele eğilimleri ve dinamiklerinden kopmakta, militan öncü kesimleri ise dışlamaktadır. Bu dinamiklerin ve güçlerin hareketin seyrinde seçim ve kongrelerin ötesinde söz ve karar sahibi olması, en başta demokratik bir sendikal işleyişin gereğidir. Yanısıra 18 Haziran '95 ve 5 Mart '98 örneklerinde yaşandığı gibi, tabanın ve öncülerin iradesiyle mevcut sendika yönetimlerinin gerici tutumunun

karşı karşıya geldiği her yerde, barikatları kitlelerle birlikte yarıp geçmeyi mümkün kılacak mücadele platformlarının sendikal mücadeleyi güçlendirecek tarzda örgütlenmesi bir ihtiyaçtır. Bu, öncü kesimlerin etkin bir taban kitle çalışması görevini omuzlamaları sayesinde olanaklıdır.

* Devlet yalnızca sendikal örgütlenme yasağıyla, yalnızca grevsiz toplu sözleşmesiz sendika yasa tasarısıyla değil, kamu emekçisini sudan gerekçelerle işten atmak için 657 ve benzeri yasaları yürürlüğe sokarak da saldırısını sürdürüyor. Grevli-toplusözleşmeli sendika talebinde ısrar etmek, sahte sendika yasasına ve diğer

yasalara karşı mücadele etmek zorunlu ancak yetersizdir. Tüm bir 12 Eylül faşist yasaları hala yürürlüktedir. Bu yasaların tümünden ortadan kaldırılmasını talep etmek, sendikal hak ve talepler mücadelemizin bir parçası haline getirmek ve diğer ezilen katmanlarla birleşik bir mücadele yürütmek gerekmektedir. Bunun yolu, şimdiye kadar yapıldığı gibi yasaların yasakladığı hakların fiili kullanımınıdır. 15-16 Haziran ve 1976 DGM Direnişi'nde olduğu gibi yasaları geçersiz kılacak kitlesel eylemler örgütlemektir.

* Aynı kamu emekçileri gibi sermaye düzeni ve onun çete devleti tarafından ezilen, sömürülen, baskı altında tutulan diğer emekçi kesimlerin demokratik hak ve özgürlük taleplerine, mücadelesine sahip çıkmak, kamu emekçileri hareketinin önündeki güncel ve yakıcı görevlerden biridir. Başta kardeş Kürt halkının eşitlik ve özgürlük talepleri olmak üzere, ezilenlerin sömürülenlerin özgürlük taleplerine sahip çıkma, destek verme gücünü kendinde bulamayan bir hareket ve önderlik, grevli-toplusözleşmeli sendika hakkını söküp alma gücünü de gösteremez. Çünkü insanca yaşama taleplerimizin, özlemlerimizin karşısına dikilen güç aynı çeteleşmiş sınıf iktidarı ve onun aynı sömürücü çıkarlardan temellenen gerici sınıfsal direnci olacaktır. Kamu emekçileri bu görevlerden geri durduğu ölçüde sermaye iktidarının saldırıları karşısında yalnızlaşacağı gibi, kendi hak ve özgürlük taleplerini de kararlılıkla savunamaz bir duruma düşecektir.

* İnsanca yaşama talebimizin, iktisadi demokratik hak ve özgürlüklerimizin önündeki temel engel, çürümüş sermaye düzeni ve onun çeteleşmiş devlet iktidarındır. Bu sömürü düzeni ayakta kaldıkça tüm diğer ezilen ve sömürülen kesimler gibi kamu emekçilerine de kurtuluş yoktur. Kurtuluş devrim ve sosyalizmle kazanılacaktır. Bu, hareketin ufkunu ve yönünü bugünden sermaye düzeni ve iktidarına karşı mücadele eksenine oturtmayı gerektirir. İktisadi-sendikal-demokratik hak ve özgürlükleri söküp alma mücadelesi ile geleceği kazanma mücadelesi birbirini karşılıklı besleyecek ve güçlendirecek olan tek bir mücadele programında birleştirilmelidir. Kamu emekçilerinin insanca yaşam mücadelesini devletten gelecek bir yasal düzenlemeye, kırıntılara indirgemek isteyen reformist anlayışlarla mücadele sermaye düzenini ve iktidarını yıkmaya mücadelenin yalnızca bir parçasıdır. İşçi ve emekçilerin sermaye sınıfından dilenerek kazanabilecekleri tek hak kölelik ve sefalet içinde yaşama hakkıdır. Ama sınıfa karşı sınıf kavgasının zaferiyle kazanılacak koca bir dünya vardır.

Sermaye devleti ve kamu emekçileri hareketi

Sermaye devleti başından beri hareketin önünü kesmek, engellemek ve mücadelesinin taleplerinin içini boşaltmak için kamu emekçileri hareketine karşı çok yönlü bir saldırı politikası yürütmektedir. Şimdiye kadar yürüttüğü bu kapsamlı politikalarla bazı sonuçları elde etmiş görünüyor. Hareketi bütünüyle ezemeyeceğini, taleplerinden ve mücadelesinden vazgeçiremeyeceğini bu süreç içinde gören sermaye devleti, hareket üzerinde tam bir hakimiyet kuramayacağını da görmüş bulunuyor. Mümkün olduğunca hareketi denetlemeyi, düzen içi kanallarda tutarak tam bir kopuşa ve bağımsız bir kitle hareketi olmasına izin vermemeyi, taleplerinin içini boşaltmayı öncelikle hedefliyor.

Hareketin ilk dönemlerinde (1990-1992) kaba bir yasakçı, yok sayıcı taktik izleyen sermaye devleti, bunda başarılı olamadığını kısa zamanda gördü. Özellikle hareketin taleplerini ve mücadelesini reddetmeye eşlik eden kaba terör ters tepti. Devlet bir taraftan hareketi ciddiye almama tavrı izlerken, öbür taraftan baskıyı elden bırakmadı. Kamuoyuna malolmaması ve kitleselleşmemesi için karalama (benim memurum işini bilir vb.), yasaklama da dahil tüm imkanlarıyla hareketin önünü kesmeye çalıştı. Kurulan sendikaların kapısına kilit vurmak, gözaltı ve katliamlarla yıldırma, eylemlere saldırmak da dahil yöneltilen kaba şiddet politikasına karşı kamu emekçilerinin geliştirdiği direniş ve ortaya koyduğu mücadele kararlılığı sayesinde hareket kazandığı mevzileri elinde tutmasını bildi.

1992-1995 dönemi, kazandığı mevzileri kullanarak hareketin kitleselleştiği, kitlesel eylemleri organize ettiği dönemdir. Tüm hizmet kollarında sendikal örgütlenme tamamlanmış oldu. Sendikalar arası koordinasyonun sağlandığı, merkezi ve kapsamlı eylem tarzının yerleşmeye başladığı bu dönemde, iktidardaki hükümetin sosyal-demokrat ortakları (CHP) üzerinden hareketi teslim almaya yönelik yeni bir taktik yönelim içine girildi. Öte taraftan, sermaye devletinin kapsamlı bir tarzda harekete yöneldiği dönemdir bu. Bir taraftan muhalefet partileri ve sosyal

Devlet bir yandan devrimci bir kamu emekçi hareketini ortaya çıkarmaya fırsat vermeden tasfiyeye yönelirken,

beri yandan, işçi sendikalarında olduğu gibi,

KESK içindeki icazetçilere yaslanarak

burada da ihaneti kurumsallaştırmayı hedefledi-hedefliyor.

ESK'ya KESK'in de dahil edilmesi ve davet edilmesi

(hatta zorlanması) bu adımlardan biriydi.

Düşünün ki kamu emekçilerine hiçbir temel sendikal hak

tanınmadığı ve tanınmayacağı mesajını polis saldırıları

esliğinde veren aynı devlet, KESK'i tanıdığını ve ciddiye

aldığını göstermek için onu ESK'ya,

yani ihanete çağırabiliyor.

Bu itibara mazhar olmak isteyen muhatapları hareketin içinde

ve tepesinde olduğu müddetçe, devlet bu hesaplardan ve

saldırılarından vazgeçmeyecektir. Hareketin sırtında taşıdığı bu

reformist kambur sökülüp atılmadan devletin gölgesi hareket

üzerinde eksik olmayacaktır.

demokratlar üzerinden hareket oyalanmaya, süründürülmeye çalışılırken ("sendikalaşma hakkınızı tanıyacağız ama önce siz kendi örgütlülüğünüzü tamamlayın-konfederasyonlaşın, biz de bu arada örgütlenmeniz önündeki anti-demokratik yasaların kaldırılması için çalışmalarımızı sürdürelim" vb.), diğer taraftan devlet eliyle bir kontr-sendikal örgütlenme (Türk Kamu-Sen) devreye sokuldu. Amaç sahte vaatler üzerinden hareket içinde varlığı devletçe bilinen ve önü açılan reformist uzlaşmacı anlayışların (her biri yasal parti rüzgarıyla düzene bütünüyle kapaklanmaya başlamıştı) başını çektiği bürokratik-uzlaşmacı bir önderlik yaratılması yoluyla hareketin denetime alınmasıydı. KESK'in alelacele kurulması bunun bir sonucuydu. Böylece devlet, içeriden ve dışarıdan kapsamlı bir kuşatmaya aldı hareketi. Baskı ve şiddet yine de eksik olmadı. Amaç, mevcut geri eğilim üzerinden hareketin kontrolüydü. Baskı, buna razı etmenin ve kitleselleşen hareketi dağıtmanın bir aracı olarak kör bir terör biçiminde değil, belirlenmiş bir politikanın tamamlayıcı unsuru olarak kullanılıyordu. Devletin verdiği mesaj ve almak istediği yanıt yerini ve adresini bulmuştu. Devletle pazarlık, yasal düzenlemenin temel alınması, hareketin kendi içinde kısır bir döngüye sokulması, yorucu ve aldatıcı eylem tarzı (takrir

eylemleri) böylece boy vermiş oldu. Haklarını söke söke almak üzere başlayan mücadele, bu anlayış sahiplerinin eliyle devletin istediği kanallara ve tarza çekilmiş oldu. 17-18 Haziran Ankara Mitingi, bu yeni ve uğursuz tarzın ve dönemin başlangıcına kesin bir biçimde işaret ediyor. Hareketin geriye doğru çekilmesi, önderliği eliyle eylemlerin yenilgiye uğratılması tam da en kitlesel ve en militan eylemlerin hemen sonrasında gerçekleştirildi. Devletin yapmaya cüret edemediğini bizzat hareketin önderliği yaptı. 17 Haziran eylemine 18 Haziran'da hazırlanan son, bir gün öncesinin (4 Mart) kararlı militanlığıyla emekçilerin ve ülke gündeminin birinci sırasına yükselen eyleme 5 Mart'ta hazırlanan ihanet, hemen arkasından bir dönemin eğilimine ve gidişatına damga vurabiliyor.

1995'ten sonra devletin hareketi kırıntılara, sahte sendika yasasına, içi boş bir örgütlenmeye razı etmeye çalıştığı, dört bir koldan buna zorladığı, diğer araçların yanında yasa-hukuk saldırısıyla hareketi düzen hukuku içinde çözmeyi, teslim almayı hızlandırdığı bir dönem olarak halen de sürüyor. Bu dönemde devlet kontr-sendikayı etkili bir tarzda kullanarak hem hareketi bölmeyi, hem KESK'i kırıntılara razı etmeye zorladığı bir dönemdir. Esas olarak devrimci bir kamu emekçileri hareketini tasfiyeye

ise yasa saldırısıdır. Bu iki boyutta sürüyor. Bir yandan, hareketi bir dernek statüsüne indirgeyerek kabul etme operasyonu olan sahte sendika yasası devreye sokuldu. İcazetçi ve teslimiyetçi anlayışlar uyandırılarak hareket kendi içinde ayrılmaya itildi. "Biz kabul etmezsek Türk Kamu-Sen kabul eder, iyisi mi bu haliyle yasayı kabul edelim. Ama grev ve toplu sözleşme hakkı için mücadeleyi sürdürelim" diyenler çok geçmeden daha da geriye gitme eğiliminin temsilcileri olarak ortaya çıktılar. Diğer yandan, sahte sendika yasasını güçlendiren, bir bakıma onun devamı olan diğer yasal saldırılar devreye sokuldu. 657 sayılı devlet personel rejimi yasası bunun ifadesidir. Çok ciddi ve güçlü bir saldırı niteliğindeki bu yasa, ileriye çıkamayan, devletin yedeğinden kurtulamayan harekete verilen bir cezadır. Kuşkusuz şimdilerde, şu yasaya hayır, bu uygulamalara hayır diyen icazetçi reformistler bizzat saldırıların aleti durumundadırlar. Daha hiçbir sendikal hak kazanımı elde etmeden, mücadelenin birikimlerini devlete cömertçe pazarlayanların oynadığı rol yeterince açıktır.

Devlet bir yandan devrimci bir kamu emekçi hareketini ortaya çıkarmaya fırsat vermeden tasfiyeye yönelirken, beri yandan, işçi sendikalarında olduğu gibi, KESK içindeki icazetçilere yaslanarak burada da ihaneti kurumsallaştırmayı hedefledi-hedefliyor. ESK'ya KESK'in de dahil edilmesi ve davet edilmesi (hatta zorlanması) bu adımlardan biriydi. Düşünün ki kamu emekçilerine hiçbir temel sendikal hak tanınmadığı ve tanınmayacağı mesajını polis saldırıları eşliğinde veren aynı devlet, KESK'i tanıdığını ve ciddiye aldığını göstermek için onu ESK'ya, yani ihanete çağırabiliyor. Bundan sonra da KESK devlet nezdinde ancak bir ihaneti kabul ettiğinde tanınacak ve gerekli itibar gösterilecektir. Bu itibara mazhar olmak isteyen muhatapları hareketin içinde ve tepesinde olduğu müddetçe, devlet bu hesaplardan ve saldırılardan vazgeçmeyecektir. Hareketin sırtında taşıdığı bu reformist kambur sökülüp atılmadan devletin gölgesi hareket üzerinde eksik olmayacaktır.

Sınıf hareketi, saldırıları ve görevler

Tekelci sermayenin yönetici gücü olan MGK, toplumsal-siyasal-iktisadi yaşama müdahalesini 28 Şubat'tan itibaren daha da çıplak ve kurumsallaşmış biçimler altında pekiştirmeye yönelmiştir. Bu, özelleştirme vb. saldırıların yoluna yöntemine ilişkin bu tarz müdahaleleri de beraberinde getirmektedir. MGK, dizginleri ele almasını ve denetleyişini her fırsatta tüm açıklığıyla göstermektedir. IMF patentli saldırı demetinin şimdiki dönemi aratacak biçimde süreceği açıktır. Sosyal güvenlik yasa tasarısı ve vergi reformu, özelleştirmenin ardından, işçi sınıfı ve emekçilere yönelik saldırıların başlarında gelmektedir. Özelleştirmeye yönelik aşıl olarak sınıf hareketinde gelişecek bir sosyal patlamaya çekilen dikkat, bu işin daha özenli, riskleri azaltıcı, "kazı bağırtmadan yolun" anlayışıyla ve elbette devlet terörü eşliğinde yürütülmesi gerektiğine ilişkindir.

'95 yılında kamu işçilerinin merkezi eylemliliklerinin yanısıra yoğunlaşan tekil direnişlerle karakterize olan sınıf hareketi, '96 yılında daha ziyade merkezi-birleşik eylemlilikler yaşadı. Son iki yıldır ise, belirli sektörlerde patlak veren direniş ve eylemlilikler, sermayenin saldırılarının artan şiddetine karşı bir basınç oluşturma dahi uzağındadır. Bu, bir yandan hareketin zaaflarının göstergesi olmakta, öte yandan dipteki kaynamanın sürekliliğine işaret etmektedir.

Anasol-D hükümetiyle sınıfa saldırı programının kapsamı genişletildi, daha sistematik olarak ve dönemsel planlara bağlanarak uygulamaya sokuldu. IMF'nin kısa aralıklarla ziyaretleri ve özelleştirme, enflasyonu düşürme, vergi reformu, sosyal güvenlik reformu maddelerinin yaşama geçirilmesindeki dayatmaları protokole bağlandı. "Yakın izleme anlaşması"yla IMF'ye saldırı programının yaşama geçirilmesinde

daha sıkı bir denetim ve etkinlik alanı açılmış oldu. Denetleme ve kontrol mekanizması, hem programın daha hızlı ve sorunsuz yürürlüğe konması, hem de bu işin bir dönem için para verilmeden yapılması anlamına geliyordu.

Başta özelleştirme olmak üzere burjuvazi açısından yaşamsal öneme sahip saldırılar, Anasol-D hükümeti döneminde hız kazandı. Tekel'in emperyalist tekellere peşkeş çekilmesi, Seka arazilerinin Koç-Ford ortaklığına devri, Petrol Ofisi, THY, Erdemir'in satış öncelikleri, Telekom'un satışı için gerekli yasanın çıkarılamaması durumunda bile satış için formüller geliştirilmesinin düşünülmesi, arkasından Sümer Holding, İskenderun Demir-Çelik, kamu arsa ve arazilerinin satışı, Orüs ve ormanların kiralama yoluyla satışı da hızla planlananlar arasında bulunuyor. Özelleştirme, dünya burjuvazisine bir nefes borusudur. Asya ülkelerinde patlak veren ve yakın dönemde Rusya'yı saran, giderek kapitalist metropollere yayılan kriz rüzgarının esmesiyle hız kazanacaktır.

Termik santraller ve elektrik dağıtım tesislerinin özelleştirilme girişimlerine karşı Yatağan, Yeniköy enerji işçilerinin basıncıyla başlatılan ve bu saldırıya karşı bir cevap niteliğine bürünen eylemlilikler yükselmisti. Bu eylemlilikler, Tes-İş üzerinde oluşturulan ilk basıncın devamının getirilememesiyle, giderek sınırlı, kendi içinde sönümlenen bir noktaya geldi. Enerji Yapı Yol-Sen'in Tes-İş'le ortak eylemler düzenleme kararı olmasına rağmen Tes-İş bürokratları ortalıkta görülmemektedir. Bu, enerji işçilerinin "bu akım sizi çarpar" şiarıyla başlattığı

eylemliliklerle sendikayı zorlayan basıncın bir üst boyuta sıçrayarak yeterli dönüşümü yaratamamasını göstermektedir. Örgütlülüğün ve önderliğin mevcut düzeyinde işçi kitleleri bugün sendika bürokratlarının barikatını aşip geçecek bir düzey sergileyememekte, onların eylem kararlarından bağımsız olarak harekete geçmekte tereddüt göstermektedirler. Özelleştirmeye karşı tabanda biriken öfkenin, mücadele dinamiklerinin açığa çıkabilmesi için, öncelikle, sendika bürokratları üzerindeki basıncın zayıf ve gelip geçici kalmaması, şiddetinin artarak devam etmesi özel bir önem kazanmaktadır. Bürokratların niyet ve hesapları, kitleleri oyalamak, yormak, denetim altında tutmak olsa da. Sendika bürokratları, tabanın basıncı ve zorlaması karşısında adım atmak zorunda kalmaktadır. Burada önemli olan işçi kitlelerinin eylemlilik içinde mücadele gücünü görmesi, sendika bürokratlarının gerçek yüzünü tanıması ve bağımsız mücadele-örgütlenme inisiyatiflerini ve yeteneklerini geliştirmesidir. Tabandan zorlamayla sendika bürokratlarının atmak zorunda kalacağı eylemlilik adımı bunun imkanlarını sunduğu-sunacağı için önemlidir. Ötesi ise öncü işçilerin, sınıf devrimcilerinin müdahalesine, eylemlilik sürecinin açığa çıkarttığı imkanları ve dinamikleri ne yönde değerlendirebileceğine bağlıdır.

Belli sektörlerde başlayan, sendikayı eyleme katan, fakat bir süre sonra sönümlenmeye yüz tutan eylemliliklerin, diğer sektör eylemlilikleriyle birleşememe, ortak mecraya dökülememe sorunu,

özelleştirmeye karşı direnişlerde de yaşanmıştır. Enerji işçilerinin eylemlerine, uzun bir dönemdir planlanan ve parçalanarak satışı öngörülen Petkim ve Tüpraş işçileri güçlü yanıtlar vermekten uzak kalmıştır.

KIT'lerde işçi alımlarının uzun süredir durdurulması, öncü işçilerin özellikle bu dönem biçilmesi, bir çoğunun emeklilik döneminin yaklaşması ile birlikte işçilerde yaşamlarının bu dönemine dönük planların yapılması, mücadele sürecinde ek bir sorun olarak karşımıza çıkmaktadır. Herşeye rağmen, üretimin örgütlenmesinde stratejik önemi ifade eden fabrikalardaki güçlü çıkışlar, özelleştirme saldırısının püskürtülebilmesinde kilit rol oynayacaktır.

Burjuvazi, kapsamlı özelleştirme saldırısına işçi sınıfını hazırlıksız ve donanımsız yakaladığını düşündüğü bir dönemde hız vermektedir. Sendika ağlarına güvenmektedir. Buna rağmen burjuvazinin sözcülerinin, ordunun temsilcilerinin değerlendirmeleri, bu pervasızlığın arkasındaki büyük korkularına işaret etmektedir. Yakın dönemde üst üste "sosyal patlama" tehlikesine dikkatler yöneltilmekte, kısa bir zaman önce de Harp Akademileri Komutanlığı'nın yayınında, özelleştirmelerin dikkatli yapılması gerektiği vurgulanarak "sosyal patlama" tehlikesine dikkat çekilmektedir.

Tekelci sermayenin yönetici gücü olan MGK, toplumsal-siyasal-iktisadi yaşama müdahalesini 28 Şubat'tan itibaren daha da çıplak ve kurumsallaşmış biçimler altında pekiştirmeye yönelmiştir. Bu, özelleştirme vb. saldırıların yoluna yöntemine ilişkin bu tarz müdahaleleri de beraberinde getirmektedir. MGK, dizginleri ele almasını ve denetleyişini her fırsatta tüm açıklığıyla göstermektedir. IMF patentli saldırı demetinin şimdiki dönemi aratacak biçimde süreceği açıktır. Sosyal güvenlik yasa tasarısı ve vergi reformu, özelleştirmenin ardından, işçi sınıfı ve emekçilere yönelik saldırıların başlarında gelmektedir. Özelleştirmeye yönelik asıl olarak sınıf hareketinde gelişecek bir sosyal patlamaya çekilen dikkat, bu işin daha özenli, riskleri azaltıcı, "kazı bağırtmadan yolun" anlayışıyla ve elbette devlet terörü eşliğinde yürütülmesi gerektiğine ilişkindir.

Özelleştirmeler peşpeşe yapılmaktadır ama bir korku eşliğinde.

Burjuvazi sınıf tecrübesi, refleksi ile işçi hareketindeki dipten dipe kaynamanın, öfke ve hoşnutsuzluk birikiminin, açığa çıkabilecek mücadele dinamiklerinin farkındadır. Özelleştirmeye karşı gelececek direnişler, sınıf hareketinde, toplumsal muhalefette yeni bir silkinişin ve ayağa kalkışın hazırlayıcısı olabileceği için sermayenin korkusunu büyütmektedir. Alandaki sınıf mücadeleciler, öncü işçiler de bunun, kendi sınıf güçlerinin bilinciyle hareket etmelidir. Sorumluluk tüm sınıfa, tüm ezilen ve sömürülenlere karşıdır. Kamu kuruluşlarında oluşan direnişleri “Ortak komite, ortak direniş!” mecrasında birleştirme ve mücadeleyi büyütme girişimi, bu alanın özgünlüklerini de gözeterek uygulanmalıdır. Nitekim burjuvazi özelleştirme saldırısını, stratejisini saptayarak, kapsamını, dozajını, öncelikli alanları seçerek yapmaktadır. Teslim almanın nispeten kolay olduğu (özellikle taşralardaki) KİT kuruluşları özelleştirmede sıralarını savmıştır, bankalardan sonra sıra temel sanayi alanlarına gelmiştir. Başta Petkim, Tüpraş ve enerji santralleri olmak üzere öncü KİT işçilerinin atılımıyla açılacak yol, sınıf mücadelesinde sermaye sınıfının lehine oluşan dengeyi tersine çevirecektir.

Sınıf hareketine müdahalede reformizmin ideolojik cephe yarattığı tahribatlardan biri anti-emperyalizm sorununda yaşanmaktadır. Özellikle petrol rafineleri ve askeri kurumlar olmak üzere özelleştirmeye karşı oluşan direnişleri “ülkenin bağımsız karakterini koruma” çerçevesine getirip oturtmasında ortaya çıkmaktadır.

Özelleştirme, uluslararası sermayenin ihtiyaçlarının, pazarı hazır karlı yatırım alanları arayışının sonucu dünya çapında uygulamaya sokuldu. Ama egemen sınıf eliyle, emperyalizmin maddi-toplumsal dayanaklarıyla. Egemen sınıfın rolünü silikleştirerek mücadelenin anti-emperyalist yanını kendi içinde ele almak, siyasi iktidar hedefini karartmaktadır. Sınıfın bilincini bulandırmak, sınıfta biriken öfke ve mücadele eğilimini gerisin geri düzenin sınırları içinde hapsetme anlamına gelmektedir. “Ülkenin bağımsız karakterini koruma” ancak ve ancak, emperyalist tekelleri ülkeye buyur eden, ona tüm kapıları açan, yeraltı ve yerüstü zenginlikleri kendi eliyle peşkeş çeken burjuvazinin iktidarına karşı mücadele edilerek kazanılabilir. Anti-emperyalist mücadelede ancak bu koşulda gerçek kapsam ve içeriğine kavuşabilir ve sonuç alıcı olabilir. Sınıfa karşı bağımsız sınıf tavrıyla militan-birleşik direniş örgütlemeyi, yasalara, polise, jandarmaya boyun eğmemeyi, sınıf dayanışması sancağına sarılmayı eksen almayan bir mücadele anlayışı, emperyalistlere peşkeşi de engelleyemez. İncirlik'teki ABD üslerinde Harb-İş'li işçilerin tüm zorluklara karşın süren grevi soruna ilişkin çarpıcı bir örnektir. Grev öncesi ve grev döneminde sendikanın yaptığı

açıklama “ülkenin bağımsız karakterini koruma” yaklaşımına oturtulmuştu. Amerikalı askerler defalarca pervasız biçimde grevdeki işçilere saldırdı. Medya İncirlik esnafının topluca süren mağduriyetinden söz etti her defasında. Teslim alnamayan direnişe en son Pentagon müdahale etti. Doğrudan Genel Kurmay'a ulaşarak. Bu grevin, müdahale edilerek bir an önce bitirilmesi gerektiği mesajını açıkça sunarak.

İMF'nin işçi sınıfı ve emekçilere yönelik olarak gündemleştirdiği saldırı maddelerinden birini enflasyon

oluşturuyordu. Enflasyonun düşürülmesi, “yakın izleme anlaşmasının” hükümlerinden birini oluşturuyordu. Bunun için İMF'nin hazırladığı reçete uygulanmalıydı. Bu ise, başta özelleştirmelerin yapılmasını gerekli kılmaktadır.

İMF'nin siyasi iktidar eliyle uygulattığı ekonomi-politikalar sonucu Arjantin'de enflasyon %3, %4'lere düştü. Bu durum aynı zamanda özelleştirme ile birlikte İMF'nin politikalarının da ideolojik saldırı araçları olarak kullanılmasını beraberinde getirdi. Tüm dünyaya böyle lanse edildi. İMF reçetesiyle enflasyon eritilmişti. Ancak madalyonunun öbür

yüzü tamamıyla farklıdır. Enflasyon neredeyse tamamıyla erime noktasına gelmiştir. Ama nasıl? Arjantin'in tüm zenginliklerinin, fabrikalarının, arsalarının, müzelerine ve mezarlarına dek satışıyla. Hemen arkasından başlayan yoksulluk ve sefalet, Arjantin halkını kasıp kavurdu. Yıgınsal işten atmalar başladı. Binlerce kişinin katılımıyla kitlesel mitingler başgösterdi. Arjantin'deki tablo “evinde sırayla her şeyi satan, sonunda satacak birşeyi kalmadığında yoksullukla karşı karşıya kalan birinin” durumuna benziyordu. Enflasyonun düşürülmesinin arkasında bunlar yatıyordu.

Mevzi mücadeleler

'95 ve '96'daki lokal kalan direnişler ve barikatı aşamayan merkezi eylemliliklerin verdiği cesaretle sendikal bürokrasi, sınıfa ihanet kılıcını pervasızca sallamıştı. Bir yandan direnişler biçilirken diğer yandan TİS'ler satılmış, Ankara merkezli eylemliliklerle varolan tepkilerin basıncı bir ölçüde durdurulmaya çalışılmıştı.

İşçi sınıfı, sendikal bürokrasinin ihanetini direnişler, eylemler üzerinden birkez daha yaşamakla birlikte sendika ağalarına olan öfke örgütlü biçime dönüşmediği ve bir kulvara akıtılamadığı koşullarda tepkiler sınırlı kaldı. Bu biçimiyle de sendikalar üzerinde yeterli basıncı oluşturamadı. Sendikal bürokrasinin ihanet dalgasının sınıfı arka arkaya savurması, bir başka temel önemde sorunla, sınıfın komünist partisiyle buluşma sürecinin henüz ilk evrelerinde oluşla birleşti. Tabloyu tamamlayan diğer parça ise sınıf hareketinin dağınık, çok parçalı oluşunun özellikle son dönem direnişlerde etkisini yakıcı biçimde hissettirmesi oldu. Bu, saflara karşı güvensizliği derinleştirdi, gözle görülür bir durgunluk dönemine girildi.

Tıbset, Brandi, Reslan'la üç farklı sektörde yürüyen direnişin “Ortak komite, ortak direniş!” şiarıyla örgütlü-birleşik sınıf hareketi yaratma yolunda biraraya getirilme çabası, bu yönde atılmış önemli adımlardan birini gösteriyordu. Ayrıca ayrı kulvarlarda akan tek tek mücadele dinamiklerinin, enerjilerinin tek bir havzada toplanması, örgütlü-birleşik-militan sınıf hareketi oluşturabilmek için sınıf hareketine yapılan müdahalede yeni bir tarzı ifade ediyordu. Başta metal ve tekstil sektörleri olmak üzere TİS süreciyle başlayan hareketlilik, sendikal taleplerle başlayan ya da ona evrilen direnişlerle sürmektedir. Isı-Şah işçileri, Köhler, Töstaş, sendikal talep üzerine harekete geçen fabrikalar oldular.

Sermaye sınıfının işçi sınıfa yönelik saldırı ayaklarından birini oluşturan “sendikal örgütlülüğü dağıtma” girişimlerini püskürtebilmek, aynı zamanda, saldırıların diğer ayaklarını püskürtmenin de zeminini döşeyecekti. Sınıf hareketinin zaafiyet alanlarını bilen sermaye sınıfı, saldırılarını gerek yaymada gerekse belli sektörlerde yoğunlaştırmada herhangi bir zorluğu yaşamadı. Gerek saldırı programının maddelerinin yaşama geçirilmesinde gerekse bunların uygulanmasının yerlerinin seçiminde hedef alanlar belirlendi. Makina Kalıp, sınıfa yönelik esnek çalışma saldırısının hayata geçirilmesinde ilk etapta. Makina Kalıp işçileri direnişin başından itibaren MESS'in esnek çalışma saldırısını bu sözleşmeyle kendilerinden başlayarak hayata geçirmeye çalıştıklarını, kazanımlarının işçi sınıfının kazanımı olacağını söylediler. Makina Kalıp işçileri sendika bürokratlarının direnişi satışıyla karşı karşıya kaldılar. İşverene lokavt hakkının tanınması dahi, esnek çalışmanın bir parçasıydı.

Sendikal örgütlülüğü dağıtmanın hedef yerlerinden biri Sun Tekstil'di. Sun tekstil, başta Merter olmak üzere kapitalistlerin nezdinde kanayan bir yaraydı, kesilip atılması gereken. Çünkü Sun, Merter'de tekstil fabrikalarında sendikal örgütlülük oluşumlarının ilk halkası idi. İlk halkanın oluşması, diğer halkaların oluşmasını da beraberinde getirir. Sendikal mevzi üzerinden yaratılmış olan mücadele dinamiklerinin törpülenmesi, patronu en uygun zamanda saldırıya yöneltti. Kitlesel işten atma ve fabrikayı kapatıp başka bölgeye taşıma girişimine karşı hazırlıksız, dağınık yakalanan Sun Tekstil işçisi, sendika ağalarının ihanet çemberini de kıramadığı ölçüde tazminatlarını alma yoluna gittiler. Sun patronu ise kapiya şu yazıyı astırdı: “Sun patronunun

zaferi”.

Kilit öneme sahip saldırı maddelerinin belli yerlerden başlatılması, sonraki saldırıları da kolaylama amacını taşıyor. Nitekim kamu emekçilerinin toplu sözleşmeli, grevli sendika hakkını tanımayıp %20 zamda pervasız davranması, önceki saldırıların hemen akabinde gelmişti.

Metal ve tekstil sektörlerinde, belediyelerde başlayan TİS süreçleri anlaşmanın sağlanamadığı yerlerde grevlere evrildi. Öte yandan tek tek işletmelerde patlak veren direnişler mevcut. Bunları henüz kıvılcım halinde iken boğmanın zorunluluğu, birleşip yaygınlaşmasının, toplumsal mücadeleyi besleyip büyütecek bir hareketliliğin önünü kesme zorunluluğu, burjuvaziyi erken davranmaya itti. Ceyhan grevi bakanlar kurulu kararıyla durduruldu. Direnişler sendika ağalarının ihanetine uğradı. Grevlere bitirmek TİS'leri satış sözleşmeleri haline dönüştürmek için sermaye iktidarı elinden gelen bütün çabayı gösteriyor. Yasalarıyla, kolluk kuvvetleriyle, ideolojik bombardımanıyla.

Hizmet üretimindeki hareketlilik, özellikle TİS dönemlerinde artarak devam etmekte, hemen her yıl, ücret dışında, iş güvencesi, taşeronlaştırma karşıtı taleplerle eylemlilik dönemlerine girilmektedir.

Ankara ve İzmir-Konak/Buca Belediyesi işçilerinin grev süreci, hareketliliğin oluşumunda önemli bir rol oynadı. Ne ki bağımsız sınıf tavrının yaratılmasındaki temel sorunlar hizmet üretiminin kendine özgü sınırlandırıcı yanlarıyla da birleşince Ankara'daki gibi tabanın kimi çıkışlarına rağmen sendikacılar eliyle uzlaşma zemininin aranmasını engelleyemedi. Başta belediyeler olmak üzere hizmet üretiminde artan oranda hak gaspları, taşeronlaşmanın yaygınlaştırılması, eylemlilik süreçlerini karakterize eden nedenler oldular.

T. Zafer

Rusya'daki mali çöküntü kapitalist sistemi sarsıyor

Uluslararası burjuvazinin devrim korkusu

• Rus toplumu sonsuz olanaklara sahiptir.

Geçmiş birikim ve deneyleri kabarcak sınıf-kitle hareketinin bağrında yeni önderliklerin hızla ileri çıkmasını kolaylaştıracaktır. Bu potansiyel olanaklara dünyada hiçbir toplum sahip değildir.

Rusya'nın mali iflası sonucu patlak veren çok boyutlu krizin bu ülkede ve dünya genelinde yarattığı sonuçlar nelerdir? Bu soru günümüzde ve dünya ölçeğinde kendisini acil bir biçimde dayatan temel ve ana bir sorudur. Bugüne kadar potansiyel olarak gündemde duran, her an beklenen bu kriz Rusya'nın resmen iflas bayrağını kaldırması ile artık güncelliğin merkezine oturmuş, birçok şeyi kendisine bağlamış bulunuyor. Rusya iflasını ilan edeli ikinci haftasını doldurmaktadır. Bu ülkede yaşanan çöküntünün etkisi dünyanın her tarafında kendisini değişik yoğunluklarda hissettirmektedir.

Rusya'nın beraberinde başkalarını da sürükleyeceği kesindir. Geriye kalan tek bilinmeyen, ilk olarak kimin düşeceği.

Kapitalist sistemi dünya ölçeğinde sarsan ve toplu bir çöküş tehlikesi ile yüzyüze bırakan bu tarihsel durumu burjuvazi nasıl tanımlamakta, ne tür önlemler almayı düşünmektedir?

Bu acil cevaplanması gereken temel bir sorudur. Çünkü insanlar, dünyanın neresinde olurlarsa olsunlar, kendilerini doğrudan ilgilendiren bu krizin nedenleri ve sonuçları hakkında somut tepkiler, analizler ve yorumlar beklemekte, yaşanan gerçeğin adı ne ise açıkça konulmasını istemektedirler.

İlk olarak sermaye sözcülerinin bu konuda yaptıkları değerlendirmeleri özetleyerek başlamak gerekiyor. Ancak, yaklaşık iki haftadır bu konuda söylenenler ve yazılanlara topluca bakıldığında, ortaya garip ama aynı zamanda son derece doğal bir sonuç çıkmaktadır. Manzaranın özeti yaklaşık şöyledir: Tarihçiler iktisat uzmanlığı yapmakta, iktisatçılar tarihçiliğe soyunmakta, politikacılar da papazlık yapmayı tercih etmektedirler. Farklı kategorilerdeki sorumluların rollerinin bu şekilde yer değiştirmesi ilk bakışta garip bir görüntü yaratsa da, yakından bakıldığında bir başka somut gerçeğin ifadesi olmaktadır.

Uluslararası burjuvazinin siyasi temsilcileri ne diyorlar?

Olağan koşullarda gününbirlik açıklamalarda bulunan, bir yerde yaprak kımıldasa laf yetiştirmeye çalışan politikacıların ağzına kilit vurulmuş gibi. Rus krizi karşısında hiç konuşmamaya özen gösteriyorlar. Clinton, Kohl, Chirac ve benzerleri özetle, "Rusya'nın dünya ekonomik sistemine entegre olması için başlatılan yapısal reformları sürdürmekten başka bir seçeneği yoktur", demektedirler. Yani, dünyanın kaderini belirledikleri düşünülen uluslararası sermayenin bu politik temsilcilerinin bu genel çöküş karşısında ortaya koydukları en ileri tepki, "soğukkanlılığı korumak" gerektiğini vurgulamak ve iflasa neden olan yolda daha kararlı bir biçimde ilerleme çağrısı yapmakla sınırlı kalmaktadır. Dünyanın geneline vaaz edilen bu soğukkanlılık çağrısına ek olarak Rus emekçilerine ve halkına da seslenilmektedir. Bu çağrıyı Bill Clinton Moskova'da, "çözümün çaresini geçmişte aramayın!" diyerek, özlü bir biçimde yapmış bulunmaktadır. Soğukkanlı olun ve Ekim Devrimi'ni asla hatırlamayın!

Bunun dışında söylenen herşey kaba bir yalandan, konuşmak için konuşmaktan ibarettir. Söylenenler şöyle özetlenebilir: Rusya'nın

dünyanın gayri safi hasılasındaki payı %1'dir. Dolayısıyla bu ülkenin karşı karşıya bulunduğu çıkmazın genel bir soruna dönüşme riski yok gibidir. Herkes kendi kamuoyunun endişesini yatıştırma türünden son derece kısa açıklamalar yapmakla yetinmektedir. Krizin bizim ülkeyi etkileme şansı düşüktür; şu ülke sarsıntıya açıktır; Latin Amerika ülkeleri sonuçlardan en çok etkilenenler olacaklardır vb... Gelişmelerin ciddiyeti karşısında gösterilen bu tepkilere papaz vaazından başka bir sıfat yakıştırılmaz.

Uluslararası sermaye kurumları da benzer bir sessizlik içerisinde. IMF ve Dünya Bankası sorumluları sanki hiçbir şey olmamış gibi davranmaktadırlar. IMF genel müdürü Michel Camdessus bir hırsız gibi Rusya'ya gitmekte ve Çernomirdin'le neredeyse gizli görüşmekte, Rusya'ya milyarlarca dolar borç veren bankalar borç miktarlarını açıklamaya, somut rakamlar vermeye dahi yanaşmamaktadırlar.

İktisatçılar ne diyorlar?

Rusya için özellikle '90'lı yılların başlarında senaryo yazma yarışına giren, planlı ekonomiden pazar ekonomisine geçiş reçeteleri hazırlayan burjuva iktisatçıların ne düşündüklerini, gelişmeleri nasıl değerlendirdiklerini öğrenmek, maalesef kolay olmamaktadır. Çünkü hiçbirisinden ses çıkmamakta, gelişmelerin kabaca da olsa toplu bir değerlendirmesini yapmamakta, yaşanan süreci yorumlamamaktadır. Düne kadar Rusya'ya akıl vermeye çalışanlardan geçilmiyordu. Batı ülkelerinde işsiz kalanlar Rusya'da üst düzeyde danışmanlık yapıyorlardı. Ortalık profesör, uzman, araştırmacı, yazar vb. doluydu, bugün bunlar ortalıkta görünmüyorlar. Meydan genellikle dejenere tiplere bırakılmış durumda. Ve onlar da bugüne kadar duyulmuş yorumları tekrarlamakla, gelişmelerin belli bölümlerini tasvir etmekle yetiniyorlar. Yani sıradan gazeteci görevi görüyorlar. Sonuçta burjuva iktisatçıların konu

hakkındaki düşüncelerini satır aralarında aramak gerekiyor.

Tüm dünyayı sarsan bu son derece önemli gelişme karşısında gösterilen tepkiler bu denli ciddiyetsiz. Buna rağmen burjuvazinin ayak tayfası aracılığı ile piyasaya sürdüğü değerlendirmeleri özetlemekte fayda var. Burjuvazinin ayak tayfası olarak tanımladığımız kategoriye iktisat eğitimi görmüş gazeteciler, mesleki ciddiyetten yoksun tarihçiler, aslında devlet memuru olup da kendilerini politika ve strateji uzmanı sayanlar giriyorlar. Bunlar, Rusya'da güçlü bir devlet aygıtının, dürüst politikacıların ve namuslu memurların olmaması nedeniyle bu duruma gelindiğini iddia ederek söze başlamakta, yapılan dış yardımların rasyonelitesinde bazı teknik kusurlar keşfetmekte ve kapitalizme geçiş döneminin kısa tutulduğundan yakınmaktadır. Sınırları bu şekilde çizilen çerçevenin içine Rus mafyasını, politikacıların sorumsuzluğunu vb. yerleştirmek kolay olmaktadır.

Bazı tarihçiler ise değerlendirmelerine sözümona bilimsel bir boyut kazandırmaya çalışmakta, iflasın nedenlerini olumsuz saydıkları Sovyet mirasında aramaktadırlar. Ama bu konuda hiçbir somutlandırmaya girmeksizin konuyu götürüp hemen geleneksel Doğu despotizmine dayandırmakta ve öyle noktalamaktadırlar. Yani, Rusya'nın iflas etmiş olması ve son derece önemli ve çok boyutlu bir krizle yüzyüze gelmesinin nedeni Doğu despotizmi imiş. Sözkonusu tarihçiler Rusya'nın tarihi trajediler tarihidir demektedir, bugüne kadar da hep öyle olduğunu iddia etmektedirler. Dolayısıyla onlara göre mevcut kriz de aynı trajediler kategorisine girmekte ve Ruslar için herhangi bir yenilik taşımamaktadır.

Sorunu salt iktisadi veriler çerçevesinde değerlendirenlerin çizdikleri tablo ise daha değişiktir. Bu tablo şöyle özetlenebilir: Rusya, dünya üretiminin sadece %1,8'ini temsil eden ve dünya ticaretinde %1,4 oranında payı olan bir güçtür, dolayısıyla iktisadi anlamda bir cücedir. Bu nedenle, Rusya'nın iflas etmiş olması dünya ölçeğinde ciddi sonuçlar yaratmayacak, dahası başka ülkelerin kalkınma hızını pek etkilemeyecektir. Kaldı ki Rusya doğal kaynakları bakımından sınırsız zenginliklere sahiptir ve bu dar boğazı aşmakta pek fazla zorlanmayacaktır. Bu nedenle Rus krizinin etkisi salt psikolojik düzeydedir, korkuyu yenmek gerekiyor!

Bu değerlendirmelerin tümünün ilginç yanı varılan sonuçtur. Sebep ve tanıma ilişkin tahlillerinde ne kadar farklı alanlara kayarlarsa kaysınlar burjuvazinin sözcüleri hep aynı

• Manzaranın özeti yaklaşık şöyledir:

Tarihçiler iktisat uzmanlığı yapmakta, iktisatçılar tarihçiliğe soyunmakta, politikacılar da papazlık yapmayı tercih etmektedirler.

Farklı kategorilerdeki sorumluların rollerinin bu şekilde yer değiştirmesi ilk bakışta garip bir görüntü yaratsa da, yakından bakıldığında bir başka somut gerçeğin ifadesi olmaktadır.

sonuca varmaktadırlar: "Ne pahasına olursa olsun Rusya'ya yardım etmek gerekir!" Ve hemen ardından da bu zorunluluğun gerekçesi konulmaktadır: Rusya'nın elinde halihazırda 20.000 nükleer silah bulunuyor. Bu silahların rastgele kullanılmamasının hatırı için hiçbir yardımı esirgememek gerekiyor. Bu ifadenin arkasında elbette bu korku yatmamaktadır. Bunun ne anlamda kullanıldığına ileride tekrar döneceğiz.

Sorunu bir de kapitalizme karşı olan aydınlar açısından değerlendirmek gerekiyor. Bunlar da kapitalist iflas karşısında bocalamaya devam etmekte, anlamlı bir ses çıkaramamaktadırlar. Mevcut düzenle çelişen aydınlar tek tek sorunlar düzeyinde son derece rasyonel eleştirilerde bulunmakta, kapitalizmin çelişkilerini ve çıkmazlarını bilimsel verilere dayanarak yer yer irdelemektedirler. Onlar için bu iflas muhtemelen bir sürpriz değildir. Onun iktisadi sonuçlarını pekala tartışabilirler. Ama gelişmeleri sadece iktisadi kriterler üzerinden irdelemek ve yorumlamak sorunu tahlil etmeye yetmemektedir. Tek başına borsa göstergeleri hiçbir şey ifade etmemektedir. Analize ideolojik, politik ve pratik bir boyut vermek, gelişmeleri tarihsel bir perspektifle bütünlüklü olarak tanımlamak gerekmektedir. İşte kısırlık bu aşamadan itibaren başlamaktadır. Bunlar, IMF'nin Rusya'dan kovulmasını, gümrük

biraz yükseltilmesini, bir vergi yasasının çıkartılmasını, bazı bankaların geçici olarak devletleştirilmesini ve siyasi otoritenin yeniden restore edilmesini talep etmektedirler. Bu tür önlemlerin alınması durumunda Rusya'daki krize çare bulunacağını sanmaktadırlar.

Adı konmak istenmeyen gerçek

Rusya'da iflas eden ne vahşi kapitalizmdir, ne Rus usulü kapitalizmdir, ne de bu ülkenin başka bir özgünlüğüdür. İflas eden kapitalizmin ta kendisidir. Dünyanın geneline egemen olan iktisadi sistemin ince damarı Rusya'da kopmuştur. Kapitalizmin sıkıntıları 1994 sonunda Meksika'da başlamış, geçen yıl Asya ülkelerinde boyutlanmış ve bugün de Moskova'da patlak vermiştir. Meksika'nın iflası 50 milyar dolar kefeye konarak engellenmeye çalışıldı, Asya ülkelerinin çöküşü biraz zamana yayıldı. Rusya için ise yapacak bir şey kalmamıştır. Meselenin özü budur.

Burjuva düşünürlerinin ve politik sorumlularının bu iflas karşısında sessizliği tercih etmelerinin ya da bir şeyler söylemeye çalışanların da bu kadar boş konuşmalarının nedeni kendiliğinden ortaya çıkmaktadır. Tek bildikleri yapacak fazla bir şeyin olmadığıdır. Elbette bunu da dürüst bir biçimde açıkça ilan etmelerini bekleyemeyiz. Eğer çöken yapı Rusya iktisadi karakterde

olsaydı iktisat dersi verenler çok olurdu. Rusya'nın iflası sadece iktisadi ve mali değildir. Aynı zamanda sermaye dünyası Moskova'da ideolojik ve politik olarak çökmüştür. Onyılların propagandası bir anda hallaç pamuğu gibi savrulmuştur. Sermayenin Ekim Devrimi'nden bu yana aralıksız sürdürdüğü ideolojik saldırı, politik propaganda birkaç yıl içinde bu sonucu yaratmıştır. Bu toplu iflasın adını koymak zor olmaktadır.

İktisadi anlamda burjuvazi bu çöküşe çare bulamaz. Kapitalist sistem Rusya'da derin bir yara almış, sistemin önemli bir halkası iktisadi ve mali anlamda çökmüştür. Rusya'daki çöküntü ilerleyecek ve çevreye yayılacaktır. Kapitalist sistem çorap söküğü gibi ilerleyecek olan bu sürecin önüne geçmenin olanaklarına sahip değildir. Sistem her bakımdan hassaslaşmış, dolayısıyla güçsüzleşmiş ve hareket alanı daralmıştır. İkide bir atıfta bulunulan Marshall planlarıyla önü alınacak bir durum sözkonusu değildir. Kaldı ki, IMF'nin yıllardır yürürlüğe koyduğu politikaların herbirisi bir Marshall planıdır ve sonuçları görülüyor. Bu bağlamda burjuvazi yapılacak fazla bir şey olmadığını çok iyi biliyor ve bunun sıkıntısını yaşıyor.

Sürece tek müdahale politik düzeydedir. Eğer bu alanda isabetli ve sonuçta başarılı girişimlerde bulunulursa iktisadi yıkıma katlanılarak sorun geçirilebilir. Ne olursa olsun Rus iflasının etkisi ilk aşamada Doğu Avrupa ülkelerinde görülecek ve giderek de Latin Amerika kıtasında derin tahribatlar açacaktır. Pek adı geçmeyen Afrika kıtasının önemli bir bölümünde zaten taş üstünde taş kalmamıştır. ABD emperyalizminin ilaç fabrikalarını tahrip ettiği Sudan'da milyonlarca insan kıtlıktan kırılmakta, birçok başka ülke de başka nedenlerden ötürü birbirlerine kırdırılmaktadır. Bu yıkıma bir de krizin sonuçlarının eklenmesi sadece trajedinin boyutlarını arttırır. Zaten olan olmuştur. Kasırganın son durağı ABD ve Batı Avrupa ülkeleridir. Bu ülkelerde kriz kuşkusuz Rusya'da olduğu gibi mali dengelerin altüst olması, iflas bayrağının aniden çekilmesi biçiminde yaşanmayacaktır.

Politik müdahale olanakları

Sermaye dünyasının son derece sınırlı da olsa Rus krizine müdahale olanakları sadece politik entrikalar düzeyindedir. Rusya'da işbaşına getirilebilecek bir tek politik sorumlu mevcut değildir. Düzenin elinde Boris Yeltsin, Guennadi Zaganov, Viktor Çernomirdin, Aleksandr Lebed ve son dönemde adı sık sık geçmeye başlayan Moskova Belediye

Başkanı'ndan başka kimse yoktur. Örneğin, batılı güçlerin bir dönem büyük umut bağladıkları Petersburg eski belediye başkanı Anatoli Sobçak hırsızlığın dozunu erken kaçırdığı için diskalifiye oldu ve bugün Paris'te "sürgün"de yaşamaktadır. Politik güçlerin 450 üyeli Duma'daki temsiliyeti ise tablodaki gibidir.

Duma'daki bu güçler dağılımı doğal olarak Rusya Federasyonu Komünist Partisi'nin (RFKP) pazarlıkların merkezinde yer almasına yol açmaktadır. Tabanın taleplerini geçiştirme, ülkenin her yöresinde hızlı bir yükselme seyrini izleyen sosyal patlama dinamiklerini kırma mutlak koşulu ile sorumluluk RFKP'sine devredilmek isteniyor. Yani sosyal-demokrasiye kısmen benzer bir akım üzerinden krizin faturası emekçilere ödettilmeye çalışılacaktır. Güçlü ihtimallerden birisi budur.

Rusya Federasyonu Komünist Partisi kimin partisidir?

Rusya Federasyonu Komünist Partisi (RFKP) Sovyetler Birliği'nin dağılmasından sonra ortaya çıkan, kısmen yeni denilebilecek bir politik oluşumdur. Kısmen yeni demek zorundayız, çünkü tarihte ilk kez böyle bir oluşum Rusya gibi son derece önemli ve büyük bir ülkede mevcut düzenin örgütlü tek politik gücü olarak karşımıza çıkmaktadır. Dahası, RFKP kriz nedeniyle yeni yetme burjuvazinin can simitliğini yapma ve uluslararası sermaye düzenine rahat bir nefes aldırma fırsatını yakalamış bulunuyor. Eğer RFKP hükümette yer alır ya da Rusya'da mevcut düzenin ayakta kalmasına, hangi yöntemle olursa olsun aktif ya da pasif destek verirse, bu herşeyden önce işçi sınıfı hareketi için yeni bir kambur ve pranga olmaktan başka bir anlama gelmeyecektir. Sorun Yeltsin ile Zuganov arasında seçim yapma değil, devrim ile karşı-devrim, sosyalizm ile kapitalizm arasında tercih yapmakta yatmaktadır.

RFKP, önderliğin iradesine bırakılırsa, böyle bir rolü oynamaya açıktan adaydır. RFKP gidasını revizyonizmden, reformizmden, "güleryüzlü sosyalizm"den, Avrupa-komünizminden alan bir alışımdır. Bu bakımdan bir yenilik

arzetmemektedir. Zira işçi sınıfı ideolojisine karşı tarihin değişik dönemlerinde ortaya çıkan değişik ihanet akımlarının bir sentezini temsil etmektedir. Bazı önemsiz girişimler dışında böyle bir güç hiçbir zaman tek başına düzene alternatif olamamış, onu politik olarak ifade edememiştir. Batı Avrupa ülkelerinde benzer özellikler kısmen taşıyan partiler bazı dönemler hükümetlerde koalisyon ortağı olmuş ve fakat önemleri ve yerleri hep marjinal kalmıştır.

RFKP mevcut koşullarda Rusya'da ciddi sosyal bir tabanı olan iddialı bir güçtür, hatta rakipsizdir denebilir. Fakat bu partinin kimliğini tanımlamak için önderliği ile tabanını birbirinden ayırdetmek gerekir. Zuganov'un başını çektiği partinin önderliği ideolojik netlikten ve politik bir toplumsal alternatif sunmaktan tamamen yoksundur. RFKP batılı klasik sosyal-demokrat partiler gibi kapitalizmin aşırı tahribatını teşhir etmekte, kayıt koymakta, bunun yarattığı sosyal hoşnutsuzluğu popülist bir tarzda istismar ederek toplumsal tabanını bir arada tutmaya çalışmaktadır. Parti içinde ikili oynamayı kolaylaştıran bir görev dağılımı da mevcuttur. Duma başkanı Guennadi Zeleznev

RFKP'nin düzen içindeki koludur, Yeltsin'den yer yer parsa koparma pazarlıklarını hep o yürütmüştür. Radikal kanadın temsilcisi olarak tanınan Victor İlioukhine ise emekçi kitlelerin talebini dile getiren popülist bir demagog işlevi görmektedir. Guennadi Zouganov ise bu yamalı bohçayı bir arada tutmakta, uzlaştırmaları gerçekleştirmekte ve onun için de partinin önderi konumunu korumaktadır. Kısacası, RFKP parça parça dökülen mevcut düzenin işlevsel bir çarkıdır. Kapitalist vurgun politikasının uygulayıcısı eski Çernomirdin hükümetini beş yıl boyunca ayakta tutan bir güçtür.

Eğer önümüzdeki dönemde RFKP hükümette önemli bir rol oynarsa eklektik politikasına yeni boyutlar eklemek zorunda kalacaktır. Bir yandan tabanla uyum içinde olmak

sembollerinden yararlanacak, bir yandan da ulusal çıkarlar, ulusal birlik vb. temaları işleyerek daha da şovenleşecektir. Emekçi kitlelerin sosyalist değerlere olan özlemlerini sermayenin hizmetinde harcayacaktır. Henüz kapanmamış yaralara yenilerini ekleyecektir. Sermaye düzeninin Rusya'da dağılma sürecinde olduğu hassas bir dönemde nesnel olarak karşı-devrimci bir misyona soyunmuş olacaktır.

Aleksandre Lebed neyi temsil ediyor, kimin adına konuşuyor?

Rusya'yı krizden kurtarmak için bileği güçlü bir önder aranıyor. Bu bir yenilik sayılmaz, zaten ciddi kriz dönemlerinde hep böyle olur. Ama günümüz Rusya'sında bileği güçlü politikacı bulmak pek kolay

olmamaktadır. Geçenlerde

başbakanlığa atanan Victor Çernomirdin 1991'den bu yana sahneyi işgal eden politikacılar içinde bu kategoriye giren nadir sorumlulardan birisidir. Dikkatler kısa bir süredir son derece karanlık bir kişiliğe sahip olan Moskova Belediye Başkanı Youri Loujkov üzerinde yoğunlaşmaktadır. Aleksandre Lebed Rus burjuvazisinin, uluslararası sermayenin bugünlerdeki son kozudur. Bu adam kendisinden başka kimseyi temsil etmemektedir. Yıllardır uğraşmasına karşın bir parti dahi kuramadı. Yalnızlıktan ötürü ağırlığını hissettirememekte ve boşluğu hep ordu adına konuşarak doldurmaya çalışmaktadır. 1995 devlet başkanlığı seçimlerinde

önemli ölçüde oy alması ve geçenlerde de Krasnoyarsk Valiliği'ne seçilmeyi başarmış olması bu gerçeği değiştirmemektedir. Lebed, mafya babası Boris Berezovski'nin dolarları ve Fransız sinema sanatçısı olarak tanınan ama aslında bir gangster çırağı olan faşist Alain Delon'un yürüttüğü kampanya sonucu Krasnoyarsk Valiliği'ne seçildi. Rus ordusu Lebed'e onun politik sözcülüğünü yapma gibi bir misyon vermiş değildir. Her konuştuğunda Napoleon Bonapart, Charles De Gaulle ve Augusto Pinochet gibi referansları sıralamaya özen gösteren Lebed'i ihtimal dışı tutulmaması gereken askeri bir darbenin aracısı olarak görmek gerekiyor.

Rusya'da askeri darbe gerçekleştirmek zordur. Herkes bunun bilincindedir. Yolaçaacağı muhtemel sonuçlardan

Siyasi Partiler	Sandalye sayısı	Eğilimi	Önderlik
RFKP	134	Sol	Zuganov
Köylü Partisi	35	Sol	
İktidar Halka Partisi	44	Sol	
Rusya Bölgeleri Partisi	42	Merkez sağ	
Evimiz Rusya Partisi	67	Merkez sağ	Çernomirdin
Yabloko	44	Liberal	G. Yavlinski
Liberal Demokrat Parti	50	Faşistler	Jirinovski
Bağımsızlar	26		

korkulmaktadır. Ama bu ülkede dallanıp budaklanacak olan politik bir bunalımın dünya ölçeğindeki sonuçları hesaba katılarak düşünüldüğünde, yeni bir Ekim Devrimi perspektifi açıldığında, sermaye en büyük tehlikeleri göze almak zorunda kalacaktır. Burjuvazi düzenini kurtarmak için Rusya'yı bir kan gölüne dönüştürmekten geri durmayacaktır. Yıllardır Lebed'in sırtı böyle bir olasılık için sıvazlanmakta, ona destek verilmekte, muhatap alınmaktadır.

Rusya'dan değil devrimden korkuluyor

Eğer gelişmeler beklentileri doğrularsa, dünyanın kaderi yine Rusya'da belirlenecek, kapitalizmin fetvası orada okunacaktır. Sermayenin bu sınavdan kurtulması Rusya'yı Afrikalılaştırmasına, Kongolaştırmasına bağlıdır. Rusya'da kapitalizmin zaferi ya bu ülkenin bir kan gölüne dönüştürülmesi ya da Afrikalaşması ile mümkündür. Başka bir yolu yoktur. Böyle bir durumda Rusya'da sınıf mücadelesi en üst aşamasına tırmanacaktır. Rus toplumu Afrika toplumlarına benzetmenin, onların düzeyine düşürmenin ne derece zor olacağı yeterince açıktır. Başlayan süreç böyle bir savaşı kaçınılmaz kılmaktadır. Daha düne kadar bu ülkenin halkına eski sistemden vazgeçilmesi koşulu ile cennet vaadedilmişti. Bugün ise nüfusun %80'i mutlak yoksulluk koşullarında yaşamaktadır. Bunun hesabını Rus işçileri ve emekçileri birilerinden soracaktır. Bu sayfa Yeltsin'in kurban edilmesi ile, Çernomirdin'in kovulması ile kapanacak cinsten de değildir.

"Ne pahasına olursa olsun Rusya'ya yardım etmek gerekir, çünkü nükleer silahlara sahip bir ülkedir", deniliyor. Bu formülün ilk bakıştaki anlamı yalındır. Bu kadar güçlü ve tehlikeli silahlara sahip bir ülke politik bir çöküş yaşar ve iç savaşa sürüklenirse tüm dünya için tehlikeli sonuçlar yaratabilir. Böyle bir ortamda nükleer başlıklı füzeler fırsatı ele geçiren zır cahiller tarafından gelişigüzel kullanılabilir. Tüm dünya için bir felaket anlamına gelen böyle bir ihtimale hayat hakkı vermemek için Rusya'ya yardım etmeyi sürdürelim, politik bir kargaşaya sürüklenmesine engel olalım. Bu formülden sağduyulu ve sıradan bilinçli bir insan böyle bir anlam çıkarır.

Ancak emperyalist burjuvazinin sözcülerinin bunu söylemeye çalışmadıkları yeterince açıktır. 81

yıllık bir aradan sonra yaklaşık aynı mevsimde Rusya yeniden bir devrim sancısı çekmektedir. Mevcut düzeni alaşağı etmenin nesnel koşulları fazlasıyla bir araya gelmiş durumdadır. Rus proletaryasının 1917'deki gibi önderliği yok, ama bu kez de deneyimi ve birikimi mevcut. 1917'de Rus proletaryasının ezici bir çoğunluğu okuma-yazma dahi bilmiyordu. Bolşevik Partisi dışında hiçbir şeyleri yoktu. Bugünün Rusya'sında komünist adına uzaktan veya yakından layık bir parti veya bir akım yoktur. Böyle bir iddiaları olan ve iddialarında samimi olmak isteyen mütevazî örgütlemeler dahi böyle bir konumlanmadan fazlasıyla uzaktırlar.

Yeni bir devrimin nesnel koşullarının her bakımdan olgunlaşmış olduğu Rusya'da gelecek, tüm handikaplarına rağmen, ileri ihtimallere açıktır. Bunu başka bir ülke için söylemek kolay olmaz. Ama Rusya için son derece olağandır. Rusya hariç, dünyanın hiçbir ülkesinde geçim sıkıntısı çeken emekli bir kadının bankanın kapısında, *"elimden gelse Kalaşnikof'u alur hükümetin tamamını kurşuna dizerim"* diye bağırmasına rastlamak mümkün değildir. Sosyalist inşanın esasının ne olduğunu Rus emekçileri herkesten iyi bilirler, çünkü yaşadılar. Sosyalizmin nimetlerine ve ardından da kapitalizmin vahşetine en iyi biçimde tanık olan Rus proletaryasıdır. Örneğin, 1935 yılında Moskova Metrosu trafiğe açıldığında bir biletin ücreti 0,05 ruble idi, yani 5 kuruş. Bu fiyat 1991 yılına kadar, yani 56 yıl boyunca sabit kalmıştır. İşte sosyalizm! 1992 yılı başlarında aynı bilet 3 ruble olmuş, 3 Temmuz 1993'te 10 rubleye çıkmıştır. İşte bu da kapitalizmdir.

1997 yılı baharında Arnavutluk halkı bankerler skandalına, yani kapitalist vurguna karşı silah elde ayaklandığı zaman ilk refleksi işçi konseyleri kurmak olmuştur. O hareketin akıbeti biliniyor ve önemli olan da bu değildir. Burada dikkate değer yön kitlelerin kendiliğindenci refleksidir. Aynı gelişmeyi Rusya ölçeğinde düşünürsek çok daha farklı sonuçlara varırız. Nükleer silahların önemi burada ortaya çıkmakta ve sermayenin sözcüleri sorunun bu yönüne dikkatleri çekmektedirler. Demek istiyorlar ki, eğer Rusya'da bir devrimci dalga kabarırsa 1917'dekine benzer dış müdahale tezgahlamak zor olacak, belki de imkansızlaşacaktır. Onun için, mevcut iktidarının mali ihtiyaçlarını ne pahasına olursa olsun karşılayalım ki, ufukta Ekim Devrimi'ni çağrıştıran yeni bir devrim perspektifi açılmasın.

Rusya'da ileri, devrimci ve hatta komünist değerleri temsil ettiklerini iddia eden mevcut siyasi partilerin ve örgütlerin sunduğu olumsuz tablo fazla abartılmamalıdır. Bunlar toplumsal yaşamın, sınıf mücadelesinin kalıcı aktörleri olarak görülmemelidir. Zira bunlar da sonuçta toplu bir yıkım sürecinin şekilsiz ürünleridir. Rusya gibi 150 milyon nüfuslu bir ülkede düzenin elle tutulur politikacılarının en değerlilerini görüyoruz. Yeltsin bunların zirvesini temsil ediyor. Bu ülkede tabanın ayağa kalkması yeni bir süreç başlatacak ve yeni oluşumların doğmasının koşullarını yaratacaktır. Bu bakımdan Rus toplumu sonsuz olanaklara sahiptir. Geçmiş birikim ve deneyleri kabarcak sınıf-kitle hareketinin bağrında yeni önderliklerin hızla ileri çıkmasını kolaylaştıracaktır. Bu potansiyel olanaklara dünyada hiçbir başka toplum sahip değildir.

Eksen Yayıncılık Kitapları

1. Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm (TDPK Eleştirisi)
2. Baskı 300 000 TL.
3. Modern Revizyonizmin Çöküşü SB ve D. Avrupa Üzerine (Tükendi) 650 000 TL.
4. Yakın Geçmiş Genel Bir Bakış ve Platform Taslağı (Tükendi) 175 000 TL.
5. Devrimci Harekette Reformist .. Eğilim (Tük.) 500 000 TL.
6. Teori ve Program Sorunları (Tükendi) 750 000 TL.
7. Dünyada Yeni Düzen ve Ortadoğu (Tük.) ... 250 000 TL.
8. Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi (Tük.) 600 000 TL.
9. Bir Gün Bile Yaşamak, (Tükendi) (Roman: O. İyler) ... 1.400 000 TL.
10. EKİM 1. Genel Konferansı, Değerlendirme ve Kararlar 550 000 TL.
11. ekimler-1, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi (Tükendi) 700 000 TL.
12. ekimler-2, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi 700 000 TL.
13. Solda Tasfiyeciliğin Yeni Dönemi (Tük.) 350 000 TL.
14. İş Yazışmalar/İş Çatışmalar, Işık, Daha Çok Işık (Tükendi) 400 000 TL.
15. EKİM Olağanüstü Konferansı (Tutanaklardan Seçmeler) Devrimci Politika ve Örgütlenme Sorunları (Tük.) 550 000 TL.
16. Kürt Ulusal Sorunu-1 Teorik-Programatik Perspektifler ve Siyasal Değerlendirmeler ... 650 000 TL.
17. Kürt Ulusal Sorunu-2 Teorik-Programatik Perspektifler ve Siyasal Değerlendirmeler ... 850 000 TL.
18. Tasfiyeciliğe Karşı Konuşma ve Yazılar, Kopanlar ve Kapılanlar (Tük.) ... 450 000 TL.
19. Devrimci Gençlik Hareketi Genişletilmiş 2. Baskı (Tükendi) 550 000 TL.
20. Gebze Direnişinin Ardından 175 000 TL.
21. 20 Temmuz Dersleri (Tükendi) 175 000 TL.
22. Dünya'da ve Türkiye'de Özelleştirme Saldırısı (Tükendi) 250 000 TL.
23. "İş-ekmek-özgürlük" sloganı üzerine, Liberal Demokratizmin Politik Platformu Genişletilmiş 2. Baskısı 250 000 TL.
24. EKİM 3. Genel Konferansı Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler ... 650 000 TL.
25. Küçük Burjuva Popülizmi ve Proleter Sosyalizmi (Z. Ekrem'e Cevap) ... 450 000 TL.
26. EKİM 3. Genel Konferansı Örgütsel ve Siyasal Tartışmalar (Tutanaklar) 750 000 TL.
27. Demokratizmi Savunmanın Sınırları 200 000 TL.
28. EMEP Eleştirisi Bir sosyal reform partisinin ideolojik, politik ve örgütsel temelleri üzerine (Tükendi) 250 000 TL.
29. Partileşme Süreci-1 Perspektifler ve Değerlendirmeler ... 650 000 TL.
30. Partileşme Süreci-2 Polemikler: Devrimci Proletarya'ya yanıt ... 650 000 TL.
31. Demokrasi ve Devrim 750 000 TL.
32. Bağımsızlık ve Devrim 1 000 000 TL.

Burjuvazinin

temel savaş araçlarından biri:

DGM

• Sermaye devletin "af", seçim vb. gündemlerin arkasına saklanarak sinsi bir biçimde devrimci tutsaklara yönelik yeni saldırılara (hücrelere koyma) hazırlandığı bir dönemde cezaevlerinde başlatılan bu eylem ayrı bir anlam taşıyor. Ancak vurgulamak gerekir ki, esas olan işçi sınıfı ve emekçi yığınlar içinde tepkiyi örgütlemektir. Bu başarıldığı oranda eylem işlevsel olacaktır.

Biz EKİM'ci tutsaklar bulunduğumuz tüm cezaevlerinde bu bilinç ve kararlılıkla hareket edeceğiz!

Hukuk, yargı, ceza gibi kavramlar ve kurumlar tarihte sınıflı toplumların ürünü olarak ortaya çıkar. Çünkü bu kavram ve kurumların toplumsal yaşamdaki işlevi mülkiyet ilişkisini ve bu çerçevede çıkan çelişkileri düzenlemek, toplumsal yaşamı mülkiyet ilişkisine göre düzenleyip denetlemektir. Yargı, hukuk ve adalet gibi kavramlar sınıflı toplumlarda ihtiyaç olarak ortaya çıkmış, özü aynı olmak üzere değişik toplum biçimlerine göre farklılıklar göstermiştir.

Aynı kavramların farklı biçim, içerik ve işleve sahip olmasını gerektiren, bu toplumlardaki üretim ilişkileri ve sınıf çelişkilerinin kendisidir. Egemen sınıf tarafından sınıflarüstü gibi lanse edilen "hukuk, yargı, suç, ceza, adalet ve ödüllendirme" gibi kavramlar hiçbir toplumda sınıflarüstü değildir. Tümüyle iktidardaki sınıfın tarihsel çıkarlarına yanıt veren ve buna uygun bir toplumsal yaşam düzeni oluşturan bir işleve sahiptir.

Örneğin adalet, ama neye göre adalet? Tabii ki mülkiyet ilişkilerine, sınıf çıkarlarına göre adalet! Yargı da, suç da, ceza da, ödüllendirme de

böyledir. Bize göre gözüpek, bedel ödemekten sakınmayan, örgütüne, yoldaşlarına ve ideallerine bağlı yoldaşlarımız tabii ki ödüllendirmeye değerler. Bu ödül nedir? Ödül, onu diğer yoldaşlara örnek göstermektir. Ona yaşamda hakettiği değeri vermektir. Onu devrim ve sosyalizmin bir savaşçısı ve değeri olarak anmaktır. Bizim için bu kadar değerli olan bu aynı kişilikler, sermaye sınıfı için en ağır ceza ile cezalandırılması gereken birer "suçlu"durlar. Hatta bunların kellesini

getiren özel timci, polis ya da Çatlı ve Yeşil türü sivil faşistlere kırmızı pasaporttan tutun da, yüklü miktarda paraya kadar ödül verilir. Kürdistan'da gerilla vuran, kulağını kesen askerler birkaç gün izin ve "şeref" madalyası ile ödüllendirilir. Ama bize göre bunlar birer katil, birer halk düşmanıdır. Bunlar için en büyük ödül paslı bir kurşun olabilir ancak.

Burada da görüldüğü gibi, cezanın ve ödülün temel kriteri sınıf çıkarlarıdır.

Yani bugün sermaye sınıfının ve onun devletin kolluk güçleriyle, yargısıyla, hukukuyla ve adaletiyle işçi sınıfı ve emekçi halk yığınları üzerinde oluşturduğu tahakkümü, kendi sınıfsal geleceği için uyguladığı zor ve şiddeti, yarın iktidarı aldığımızda biz de sermaye sınıfına uygulayacağız. Ancak biz çoğunluğun, emekçi sınıfların çıkarlarını temsil edeceğiz. Tüm işleyiş ve kurumsallaşma bu çoğunluğun denetimine açık olacak ve hatta doğrudan bu çoğunluktan oluşacak.

Cumhuriyetin 70 yıllık tarihine bakıyoruz. Onlarca kez anayasa değiştirilmiş, çok sayıda

istihbarat birimi ve özel örgütler kurulmuş, yüzlerce özel yasa çıkarılmış, onlarca yargı kurumu oluşturulmuştur. Kuşkusuz tüm bunlar birbirleriyle kıyaslandığında işleyiş ve biçim açısından aralarında önemli farklılıklar var. Ama bütün bu kurum, yasa ve örgütlenmeleri ortak kesen payda, bir sınıfın tarihsel ve dönemsel çıkarlarına yanıt vermeleridir. Bu değişiklikleri zorunlu kılan sadece sınıf savaşımının dozu ve çelişkilerin derinliğidir.

Örneğin yargı alanına bakalım. İstiklal Mahkemeleri'nden Sıkıyönetim Mahkemeleri'ne, oradan da Devlet Güvenlik Mahkemeleri'ne... Bu üç ayrı yargı kurumu değişik dönemlerin ihtiyaçlarına karşılık gelmektedir. Bunların işlevleri de yine bu dönemin sınıf savaşımının düzeyiyle ilgilidir. Kabaca bakıldığında bile görülen bir gerçektir bu.

1920'li yıllarda emperyalist-kapitalist dünya karşısında zafer kazanmış olan Sovyet sosyalizminin etkisi her geçen gün yayılıyordu. Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerinin yanısıra başta Kürt ulusu olmak üzere birçok ulus ve azınlıkların direniş ve ayaklanmalarına ilham olabiliyordu. Kemalist burjuvazi birçok özel örgütlenmenin yanı sıra İstiklal Mahkemeleri'ni de (1920) bu iç muhalefeti bastırıp sindirmenin özel aracı olarak kurumsallaştırdı.

Aynı şekilde bakıyoruz. İşçi sınıfının eylemlilik ve örgütlülük düzeyinin en yüksek olduğu bir süreçte (1975) Devlet Güvenlik Mahkemeleri oluşturulmaya çalışıldı. Gelişen sınıf hareketinin ortaya koyduğu tepki karşısında DGM yasası geri çekildi. Ama bu sermaye devleti için sadece geçici bir geri adımdı. İşçi sınıfı ve emekçi halkın üzerine bir karabasan gibi çöken 12 Eylül faşizmi önce askeri mahkemelere, sonra da DGM'lere yaşam alanı açtı. 12 Eylül faşizminin ürünü olarak kurumsallaşan DGM'lerin işlevi 12 Eylül terörünü hukuksal olarak toplum nezdinde meşrulaştırmak ve süreklileştirmektir. Her ne kadar kimi gasp, dolandırıcılık ve kaçakçılık gibi "suç"lar DGM kapsamına alınsa da, esasta işçi sınıfı ve emekçilere karşı devreye sokulan özel savaş örgütleri oldukları gerçeğini değiştirmemektedir bu. Bugün de görüldüğü gibi devletin güvenliğini tehdit edenler işçi sınıfı ve emekçilerin geleceği için savaşan komünist ve devrimcilerdir. Özgürlüğü, bağımsızlığı için savaşan Kürt halkıdır. Dolayısıyla DGM'lerin tek işlevi de devleti bu düşmanlardan korumaktır.

**DGM'ler
sermaye devletinin
işçi sınıfı ve emekçilere karşı
kullandığı bir savaş aracıdır!
Boşa çıkaralım!**

Bugün sıradan bir grevden yürüyüşe, 1 Mayıs kutlamalarından basın açıklamalarına kadar işçi sınıfı ve emekçilerin yılların mücadelesiyle kazandığı haklarını kullanmasını dahi "devletin güvenliğine kastetmek" sayarak DGM'lerde en ağır cezalarla yargılıyor sermaye devleti. Bununla toplumsal muhalefeti sindirmeyi ve ezmeyi amaçladığı açıktır. Kuşkusuz DGM'ler sadece bir savaş aracıdır. Bu yönüyle diğer asli ceza mahkemelerinden sadece biçim olarak ayrılırlar. Yoksa hukuksal olarak hepsi aynı sermaye sınıfına hizmet ederler. Ancak DGM'leri farklı kılan ve öne çıkaran bir özellik 12 Eylül faşizminin ürünü olması, diğeri 1975'te gelişen işçi direnişleridir. Bu iki özelliğinden dolayı toplumda bilinen ve her dönem tepkilere neden olan DGM'ler üzerinden sermaye devletinin hukuksal sistemini, sömürücü karakterini ve bunun doğal sonucu olan kontra terör kimliğini teşhir etmenin olanakları fazlasıyla mevcuttur. Bugün çetelerle özdeşleşen bir devlette hala "hukukun üstünlüğü"nden, "yargının bağımsızlığı"ndan bahsediliyorsa, bu yargı ve hukukun MGK ve kontr-gerrilla hukuku olduğunu DGM'ler üzerinden teşhir etmenin koşulları bugün fazlasıyla vardır. Kuşkusuz bu teşhir sadece cezaevlerindeki tutsakların DGM'leri protestosuyla başarılabilir. Bunu bir çıkış noktası olarak işçi sınıfı ve emekçilere dönük yoğun ve yaygın bir ajitasyon, propaganda ve teşhir faaliyetiyle bütünleştirmek önemlidir. Bu DGM'leri işlevsizleştirip kapatırmanın yegane yoludur.

Sermaye devletinin "af", seçim vb. gündemlerin arkasına saklanarak sinsi bir biçimde devrimci tutsaklara yönelik yeni saldırılara (hücrelere koyma) hazırlandığı bir dönemde cezaevlerinde başlatılan bu eylem ayrı bir anlam taşıyor. Ancak vurgulamak gerekir ki, esas olan işçi sınıfı ve emekçi yığınlar içinde tepkiyi örgütlemektir. Bu başarıldığı oranda eylem işlevsel olacaktır. Biz EKİM'ci tutsaklar bulunduğumuz tüm cezaevlerinde bu bilinç ve kararlılıkla hareket edeceğiz!

**DGM'ler sömürü düzeninin bir
savaş kurumudur!
Sermaye devletinin
mahkemeleri bizi yargılayamaz!**

Habib Gül

Ankara Merkez Kapalı Cezaevi

Bergama Cezaevi'nde hak ihlallerine ve süresiz DGM boykotuna ilişkin eylem ve açıklamalar

- Sağlık sorunları ve sevk eylemi

Her cezaevinde olduğu gibi Bergama Cezaevi'nde de sağlıkla ilgili sorunlar devrimci tutsakların en önemli sıkıntılarından biri. Bu sorunların ağırlaşarak sürmesi zaten devletin bilinçli bir yöneliminden kaynaklanıyor, sağlıklı bir ortam için asgari koşulların sağlanması bir yana tedavilerin yapılması da türlü biçimlerle engelleniyor. Tutsaklar hastanedeki doktor muayenesinde jandarmanın bulunmasını öteden beri protesto ediyorlardı. Hangi gerekçeyle olursa olsun hasta ile doktor arasında jandarmanın bulunması insan onurunu aşağılayıcı, bu yönüyle tedaviyi engelleyici birşey olarak görülmektedir. Savcılık, cezaevi idaresi, jandarma ve hastane başhekimliğinin yarattığı bu koşullardaki muayeneyi, devrimcilerin kabul etmeyeceği defalarca gösterilmiş, son olarak EKİM davası tutsağı Orhan Aslan hastane önünde slogan atarak bu durumu protesto etmişti. Tüm insanca taleplere karşın onur kırıcı uygulamalar kaldırılmadığı için, Bergama Cezaevi'ndeki tüm devrimci tutsaklar ortak bir eylem hattında direneceklerini, talepleri karşılanana kadar hastane sevkine çıkmayacaklarını duyurmuş bulunuyorlar.

- Hücreler

Bergama Cezaevi'ndeki bir bölüm hücre şu an tamamlanmış, adli tutuklulardan bir kısmı bu hücrelere yerleştirilmiş durumda. Adli tutukluların ilk elden hücrelere yerleştirilmesi, "hücre"nin meşrulaştırılmasında bir araç olarak

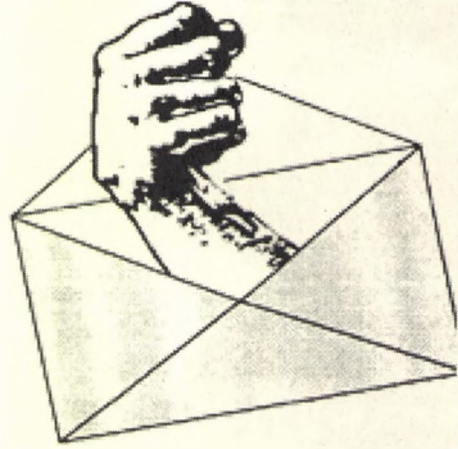
görüldüğü. Ayrıca başka koğuşların hücre tipine göre yeniden yapılandırılmalarına dönük çalışmalar da sürmektedir. Bu süreçte ortaya atılan "af" beklentisi, gerçekleştiği takdirde hücre tipini hayata geçirmede ek bir rahatlık sağlayacak ya da böyle olacağı öngörülmektedir. Esas hedef devrimci tutsak olduğu için, esaslı yanıt da yine devrimci tutsaklardan gelecek, gerçek direniş hattı yine devrimciler arasında örülecek ve elbette ki emekçiler sorunu sahiplendiğinde o hücrelerin parçalanması çok da zor olmayacaktır.

- Malta işgali

DHKP-C davasından yargılanan bir tutsağın yakınları, 31 Ağustos'ta görüş için Bergama Cezaevi'ne geldiklerinde, kazanılmış haklara karşın çirkin bir tavırla karşılanıp kötü muameleye tabi tutuldular. Bu olay, jandarmaların tutsakları taciz ve idarenin tutumuyla birleşince maltanın işgaline gidildi.

- İHD Cezaevi Komisyonu ve tutsak yakınlarından açıklama

2 Eylül günü cezaevi önünde toplanan tutsak yakınları "Ne gözaltında, ne de cezaevlerinde yeni ölümler istemiyoruz" yazılı bir pankart açtılar. Çocuklarının mücadelesini desteklediklerini belirten ve tüm kamuoyunu duyarlı olmaya çağıran bir basın metninin okunduğu eylemde pazartesi günü kötü muameleye maruz kalan tutsak babası bir konuşma yaptı. Slogan ve alkışlarla eylem sona erdi.

Süresiz DGM boykotuna ilişkin açıklama

Tutsaklar tarafından yine 2 Eylül günü görüş sırasında bir açıklama yapıldı. Tüm cezaevlerindeki PKK, MLKP, DHKP-C, TKP/ML, TİKB, TKP(ML), PYSK, Direniş Hareketi, THKP-C/HDÖ, HKG, DHP, EKİM ve MLSPB davasından yargılanan tutsakların DGM'leri boykot edeceği, mahkemelere çıkmayacağı, ifade vermeyeceği deklare edildi. Tüm tutsak yakınları ve kamuoyu destek vermeye, DGM'ler önünde eylem yaparak başka araçları kullanarak mücadeleyi büyötmeye çağrıldı. DGM'lerin kapatılması ve DGM'lerin verdiği tüm cezaların sonuçlarıyla birlikte iptal edilmesi direnişin temel talebi.

Direnise Bergama Cezaevi'nde bulunan EKİM davasından tutuklu komünistler de tüm güçleriyle katılıyorlar.

**DGM'ler kapatılsın!
Devrimci tutsaklar teslim alınamaz!
Zindanlar yıkılsın tutsaklara
özgürlük!**

SYKB/İzmir

Boz Mehmet sosyalizm davamızda yaşayacak!

TKP'nin ilk üyelerinden olan Mehmet Bozışık, 27 Ağustos 1998 Perşembe günü Samatya SSK Hastanesi'nde vefat etti. Cenazesi 30 Ağustos günü Feriköy Mezarlığı'nda düzenlenen bir törenle toprağa verildi.

Cenaze töreni, kitlenin mezarlığın kapısında toplanmasıyla başladı. Cenaze ambulansla mezarlık kapısına getirildi. Burada alkışlar ve sloganlarla tören başlamış oldu. Ardından Enternasyonal Marşı söylendi. Toplanma saati geldiğinde (15:00'de) önde cenaze arabası,

arkasında da eşi, arkadaşları ve onu son yolculuğuna uğurlamaya gelen kitle yürüyüşe geçti.

Üzerinde TKP'nin bayrağı serili tabut toprağa verilecek yere geldiğinde ambulandan çıkartılarak omuzlarda taşındı. Mezar başında tüm devrim şehitleri anısına 1 dakikalık saygı duruşu yapıldı. Ardından tekrar Enternasyonal Marşı söylendi. Daha sonra dava arkadaşlarından Rasim Öz, Ali Eriş ve HADEP, ÖDP, SİP, Atılım gazetesi adına yapılan konuşmalarda Mehmet Bozışık'ın kişiliği, ne için

ve nasıl mücadele ettiği anlatıldı. Ayrıca MLKP tutsaklarından gelen mesaj okundu. Cenazenin toprağa verilmesiyle tören sona erdi.

Tören boyunca "Yaşasın devrim ve sosyalizm!", "Boz Mehmet yaşıyor, savaşıyor!", "Boz Mehmet ölmedi, kavgamızda yaşıyor!" en sık atılan sloganlardı. Törene Bozışık'ın kavgada arkadaşlarının yanında HADEP, SİP, ÖDP, Atılım gazetesi ve Ürün dergisi okurlarının da içinde bulunduğu devrimci demokrat kişilerden oluşan 500'ü aşkın kişi katıldı.

Devlet terörüne son!

Zoru zorla bozacağız!

Kızıl Bayrak